

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

**Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department**

Translation project:
***Death Row: Emotionally Charged Lexis and Expressions of Psychological States* by Freida McFadden**

Перекладацький проєкт:
Переклад книги Фріди МакФадден «*Death Row: Emotionally Charged Lexis and Expressions of Psychological States*»

BA paper

Yana Khromieshkina
PERb-1-22-4.0d

Research adviser:
S. Radetska, Ph.D.

*Цим підписом завіверджую,
що подана на захист рукопис є
її електронною версією
є ідентичними*

02.06.2026

Kyiv – 2026

ABSTRACT

The paper addresses the peculiarities of rendering emotionally charged lexis and expressions of psychological states in Freida McFadden's novella *Death Row* (2025) in Ukrainian translation. It has been revealed that emotionally charged lexis and expressions of psychological states are the most significant and complex phenomena occurring in the text, since they shape the protagonist's inner world and sustain the atmosphere of tension and despair throughout the narrative. Special attention is given to translation techniques such as modulation, amplification, literal translation, transposition, with an analysis of their role in preserving the emotional effect of the original. All emotionally charged expressions were explored and classified into five thematic semantic groups. The conclusions emphasize that the translation of emotionally charged lexis involves transformations of emotional meaning - loss, intensification, or redistribution - which require the translator to balance fidelity to the source text with naturalness in the target language.

Keywords: emotionally charged lexis, psychological states, *Death Row*, Freida McFadden, translation techniques, modulation, Ukrainian translation.

АНОТАЦІЯ

Робота присвячена особливостям відтворення емоційно забарвленої лексики та засобів вираження психологічних станів у новелі Фріди Мак-Фадден “*Death Row*” (2025) в українському перекладі. Виявлено, що емоційно забарвлена лексика та засоби вираження психологічних станів є найбільш значущими та складними явищами у тексті, оскільки вони формують внутрішній світ головної героїні та підтримують атмосферу напруженості й відчаю впродовж усього нарративу. Особливу увагу приділено перекладацьким технікам - модуляції, ампліфікації, буквальному перекладу, транспозиції - та їхній ролі у збереженні емоційного ефекту оригіналу. Усі емоційно забарвлені вирази було досліджено та класифіковано за п'ятьма тематичними семантичними групами. У висновках підкреслюється, що переклад емоційно забарвленої лексики передбачає трансформації емоційного значення - втрату, посилення або перерозподіл, - які вимагають від перекладача балансу між вірністю оригіналу та природністю у цільовій мові.

Ключові слова: емоційно забарвлена лексика, психологічні стани, “*Death Row*”, Фріда Мак-Фадден, перекладацькі прийоми, модуляція, український переклад.

CONTENTS

INTRODUCTION.....	4
CHAPTER 1. TRANSLATION OF <i>DEATH ROW</i> BY FREIDA MCFADDEN.....	5
CHAPTER 2. LEXICO-STYLISTIC ANALYSIS OF EMOTIONALLY CHARGED LEXIS AND EXPRESSIONS OF PSYCHOLOGICAL STATES IN <i>DEATH ROW</i>	
2.1 Book description.....	33
2.2 Identification of emotionally charged lexis and its translation relevance.....	34
2.3 Ways of rendering emotionally charged lexis and psychological expressions in Ukrainian translation and analysis of translation techniques.....	39
CONCLUSIONS.....	44
REFERENCES.....	45
APPENDIX A.....	46
APPENDIX B.....	47

INTRODUCTION

Relevance of the topic. The translation of emotionally charged lexis in literary fiction is one of the most demanding tasks in translation studies, as it requires the preservation not only of semantic content but of psychological atmosphere and emotional effect. Freida McFadden's novella *Death Row* (2025), a psychological thriller narrated entirely through the inner world of a woman awaiting execution, presents a particularly rich object for lexico-stylistic analysis. The translation of this work raises specific challenges related to register, cultural adaptation, and the structural differences between English and Ukrainian in expressing emotional and psychological states.

Objective of the translation project. To analyze the lexico-stylistic features of emotionally charged lexis and expressions of psychological states in *Death Row* and to examine the peculiarities of their rendering in Ukrainian translation, identifying the techniques employed and evaluating their effectiveness.

The tasks of the translation project are:

1. To produce a Ukrainian translation of *Death Row*, preserving the emotional atmosphere, narrative rhythm, and stylistic features of the original.
2. To analyze the novella's genre characteristics, narrative structure, and key translation challenges.
3. To identify and classify emotionally charged lexis and expressions of psychological states in the source text on the basis of established theoretical criteria.
4. To analyze the translation techniques applied in rendering these and to evaluate their effectiveness in preserving the emotional effect of the original.

The object of the study is the emotionally charged lexis and expressions of psychological states in Freida McFadden's novella *Death Row* (2025).

The subject of the study is the specificity of rendering emotionally charged lexis and psychological expressions from English into Ukrainian in the stated work.

Research methods: continuous sampling for identifying emotionally charged units in the source text; descriptive and classificatory analysis for categorizing the selected material; transformational analysis for determining translation techniques; comparative method for examining source and target texts in parallel; and contextual analysis for accounting for the role of narrative context in shaping emotional meaning.

Structure of the work. The translation project consists of an introduction, two chapters with subsections, general conclusions, a list of references, and an appendix. Chapter 1 presents the Ukrainian translation of *Death Row* in parallel with the source text. Chapter 2 contains the lexico-stylistic analysis, comprising a description of the novella and its translation challenges, a theoretical framework for the classification of emotionally charged lexis, and a systematic analysis of translation techniques applied.

CHAPTER 1. TRANSLATION OF *DEATH ROW* BY FREIDA MCFADDEN

SL Text

CHAPTER 1 PRESENT DAY

It's entirely possible that being on death row is worse than death. I can't say for sure, since I haven't yet experienced death (will have an update on that soon), but I have experienced death row, and it's hard to imagine anything much worse.

The worst part about death row is the seclusion. Prisoners on death row are kept isolated from the rest of the prisoners. We get a single cell, and we don't eat in the dining hall with all the rest of the prisoners. When we go out in the prison yard, it's always alone with a guard.

You might think, hey great, who wants to share a crowded cell with a bunch of other women? When I first heard that I'd be avoiding gen pop, I didn't think it sounded so bad. I had heard horror stories about maximum security prisons. I imagined being beaten or raped or stabbed with a shiv while the guards were looking the other way.

But no, this is worse. Much worse.

Currently, I am lying on the bed in my cell. I spend twenty-three hours of the day in this cell, which is roughly the size of a parking space. Humans are not designed to be locked in a cage for 95 percent of the day. I have a small bed that is really just a metal slab attached to the wall, covered by a thin mattress. Actually, calling it a "mattress" is a stretch. It's more like a thick blanket that has been folded over a couple of times. There is a small desk with a stool that is also welded to the wall. And of course, a metal toilet and sink.

If I roll to my side on this sorry excuse for a bed, I can just barely see the one tiny window, only slightly larger than my hand, which is close to the ceiling. I'd have to stand on my bed in order to see outside, although

TL Translation

РОЗДІЛ 1 СЬОГОДНІ

Цілком можливо, що перебувати у камері смертників гірше, ніж померти. Я не можу стверджувати напевно - досвіду смерті в мене поки що не було (про це, мабуть, скоро зможу оновити інформацію), - але ось камеру смертників я пережила, і важко уявити щось жахливіше.

Найгірше в камері смертників - це ізоляція. Засуджених до смертної кари утримують окремо від решти в'язнів. Ми сидимо в окремих камерах, і ми не їмо в їдальні разом з іншими. Коли нас виводять у двір, ми перебуваємо там самі, у супроводі охоронця.

Ви, мабуть, подумаєте: "О, чудово! Хто ж захоче ділити тісну камеру з купою інших жінок?" Коли я вперше почула, що мене не відправлять у загальну зону, це навіть здалося мені не таким вже й поганим варіантом. Я наслухалася жахливих історій про в'язниці суворого режиму. Уявляла, як мене б'ють, гвалтують або штрикають саморобним ножом, поки охоронці роблять вигляд, що нічого не бачать.

Але ні. Це гірше. Набагато гірше.

Зараз я лежу на ліжку у своїй камері. Я проводжу тут двадцять три години на добу - у просторі, що приблизно дорівнює паркомісцю. Людське тіло не створене для того, щоб бути замкненим у клітці 95 відсотків дня. Моє "ліжко" - це невелика металева плита, прикручена до стіни і накрита тонким матрацом. Хоча назвати це матрацом - перебільшення. Це радше товста ковдра, складена в кілька разів. Є ще маленький столик із табуретом, зварені зі стіною в єдине ціле. І, звісно, металевий туалет і умивальник.

Якщо я повернуся на бік на цьому жалюгідному подобі ліжка, то ледь зможу розгледіти єдине крихітне віконце під самою стелею - трохи більше за мою руку. Щоб побачити, що назовні, мені довелося

there's not much of a view, which Noel always says is the most important thing about picking a place to live. That was what he used to say, at least, before he was murdered.

Occasionally, I get to shower—a rare treat—but I often wash my body at the sink with a rag and chemical-smelling soap. The only people I ever talk to are the guards, and it's not like we're having any great conversations. Visitors are rare. Usually, it's just my lawyer, Clarence Bowman.

Whenever I leave this cell, I am shackled. I am allowed to go into the yard for one hour each day, although I am put in a different cage within the yard. They treat me like a wild animal that could turn on them at any time. But I suppose if they really think I'm a murderer, that makes sense. Who knows what I'm capable of?

“Kemper.” A voice jerks me from my self-pitying thoughts. “Food.” I sit up from the faux mattress, my back screaming in pain. It's supposed to be good for the back to sleep on a hard, flat surface, but there's nothing good about this bed. There's also nothing good about the food delivered to my cell, which is slid through a narrow slit in the door. Breakfast is delivered at six in the morning, lunch at eleven, then dinner at four thirty.

“It's dinnertime,” the voice adds. It's Correctional Officer Rhea Clark. I'm supposed to call COs by their last names, the same way everyone calls me by my last name, but she introduced herself to me as Rhea, so I feel I have license to call her that.

“Thank you,” I say as she passes my tray to me through the gap. My voice is hoarse, because I hardly use it anymore and don't drink enough water. Sometimes when I try to swallow, it feels like there are glass shards in my throat.

б стати на ліжко, хоча дивитися там особливо нема на що. Але Ноел завжди казав, що краєвид - найважливіше, коли обираєш місце для життя. Точніше, казав колись. До того, як його вбили.

Іноді мені дозволяють прийняти душ - справжня розкіш - але частіше я миюся в умивальнику, ганчіркою та милом із різким хімічним запахом. Єдині люди, з якими я тут розмовляю, - це охоронці, і сказати, що в нас виходять якісь душевні бесіди, було б перебільшенням. Відвідувачі з'являються нечасто. Зазвичай приходять лише мій адвокат, Кларенс Боумен.

Кожного разу, коли я виходжу з цієї камери, мене заковують у кайдани. Раз на день мені дозволяють виходити на прогулянку у двір на одну годину, хоча й там мене замикають в окрему, меншу клітку. Вони поведуться зі мною так, ніби я дика тварина, яка будь-якої миті може на них кинутися. Хоча, мабуть, якщо вони справді вважають мене вбивцею, у цьому є своя логіка. Хто знає, на що я здатна?

“Кемпер”. Чийсь голос вириває мене з роздумів, сповнених жалю до себе. “Їжа”. Я підводжуся з цього жалюгідного подоба матраца, спина просто волає від болю. Кажуть, що спати на твердій рівній поверхні корисно для спини, але в цьому ліжку немає нічого корисного. Як і в тій їжі, яку приносять до камери й просовують крізь вузьку щілину в дверях. Сніданок видають о шостій ранку, обід - об одинадцятій, вечерю - о пів на п'яту.

“Час вечері”, - додає той голос. Це офіцерка виправної служби Рея Кларк. Згідно з правилами, я маю звертатися до наглядачів за прізвищами, так само як і всі тут кличуть мене за прізвищем, але вона сама представилася як Рея, тож я вважаю, що маю право називати її саме так.

“Дякую”, - кажу я, коли вона передає мені піднос крізь щілину. Мій голос захриплий, адже я майже не розмовляю і п'ю набагато менше води, ніж потрібно. Іноді, коли намагаюся ковтнути, здається, ніби в горлі застрягли крихітні уламки скла.

I take the tray to my desk and sit on the stool to eat. I read somewhere that the state pays less than fifty cents per meal for each prisoner. When I look down at my tray, I believe it. My dinner consists of a fish patty, which was almost certainly recently frozen (and still sort of is), and a pile of soggy green beans from a can. When I bring my face too close to the plate, the smell turns my stomach.

Noel wouldn't have minded prison food as much as I do. He lost his sense of smell when he was younger during a game of peewee football. He broke his nose during a tackle, and that was all it took to shear the delicate olfactory nerve fibers transmitting scents to his brain.

"I didn't know you were allowed to tackle other kids during peewee football," I said to him when he told me the story for the first time. He winked at me and tapped the bump on the bridge of his nose. "Oh, the way I used to play it, you did."

Sometimes I fantasize about a greasy fast-food burger with a side of crisp french fries. After years of prison food, I don't fantasize about filet mignon or lobster—mostly just fast food. I wonder if I could ask for a Big Mac for my last meal

I'm meeting with Bowman tomorrow about my appeal. Sometimes he calls me, but this time he wants to meet in person, which means whatever he has to say is important.

I am naively hopeful about the appeal, although I am always hopeful. How could anyone think that I killed Noel? I had no motive—he was the love of my life. And most of all, I have an alibi

Yet here I am, about to be executed for his murder.
And the worst part of it all is how much I miss him.

CHAPTER 2 BEFORE

Я несучу піднос до столика й сідаю на табурет, щоб поїсти. Десь я читала, що штат витрачає на один прийом їжі для в'язня менше ніж п'ятдесят центів. Дивлячись на свій піднос, я легко в це вірю. Моя вечеря - це рибна котлета, яку майже точно щойно розморожували (та, чесно кажучи, вона й досі наполовину крижана), і купка розмоклих консервованих зелених бобів. Коли я нахиляюся над тарілкою занадто близько, від одного лише запаху шлунок аж перевертається.

Ноел не так би переймався тюремною їжею, як я. Він втратив нюх ще в юності, під час дитячої гри у футбол. Тоді він зламав ніс під час зіткнення, і цього вистачило, щоб пошкодити ніжні нюхові нервові волокна, які передають сигнали про запахи до мозку.

"Я й не знала, що в дитячій лізі взагалі дозволено збивати інших із ніг", - сказала я йому, коли почула цю історію вперше. Він підморгнув і легенько постукав по горбинці на перенісці: "О, у тій версії футболу, в яку грав я, - дозволено".

Іноді я мрію про жирний фастфудівський бургер із хрусткою картоплею фрі. Після років тюремної їжі я не фантазую про делікатеси - найбільше хочеться саме фастфуду. Цікаво, чи дозволять мені попросити Біг Мак на останню вечерю.

Завтра я маю зустріч із Боуменом щодо моєї апеляції. Іноді він просто телефонує, але цього разу захотів побачитися особисто, а це означає, що сказати він має щось справді важливе.

Я наївно сподіваюся на цю апеляцію, надія ніколи мене не полишає. Як взагалі хтось може вважати, що я вбила Ноела? У мене не було жодного мотиву - він був коханням усього мого життя. І, що найголовніше, у мене є алібі.

Проте я тут - чекаю на страту за його вбивство.

А найгірше в усьому цьому те, як сильно я за ним сумую.

РОЗДІЛ 2 РАНІШЕ

In all my time waiting tables, I've never spit in anyone's drink before. But it looks like there's a first time for everything.

It all started last week, when my boyfriend of two years dumped me for a trashy blond. It was bad enough that he was cheating on me and that he ended what I'd thought was my best relationship to date—the one that might stick—but then today, the blond who ruined my life just walked into the café where I work and plopped down at one of my tables. I can't tell if she didn't recognize me or didn't care, but she sat right down and ordered herself a salad and Diet Coke.

She'll be getting a little more than she ordered, though.

After filling the cup from the fountain, I expectorate a decent amount of saliva into my mouth. Then I lower my head and regurgitate it into the fizzy liquid.

There. I won't get Franklin back from her, but it's something. A start.

“Oh my God, did you just spit in that drink?”

I wrench my gaze away from the Diet Coke, my cheeks flaming. Naturally, I got caught—I always do. I'm the worst criminal ever.

I hazard a look at the source of the voice. It's the new waiter who started a few days ago—Noah, I think. He's about my age, maybe midtwenties. I haven't had a conversation with him yet, but he seems competent, like he's worked in the service industry before. I heard he's a grad student supplementing his flimsy stipend, like I am. He has pretty eyes the color of hazelnuts (my favorite nut) with long, dark lashes, although he is saved from being too pretty by a bump on the bridge of his nose, which looks like it's been broken before and gives him a bit of a rougher look.

“Uh . . . I . . . ,” I stammer. “I wasn't . . .”

За весь час роботи офіціанткою я жодного разу не плювала нікому в напій. Але, здається, для всього буває перший раз.

Усе почалося минулого тижня, коли мій хлопець, із яким ми зустрічалися два роки, кинув мене заради якоїсь вульгарної блондинки. Мало того, що він мене зраджував і поклав край стосункам, які я вважала найкращими у своєму житті - тим самим, що, як я сподівалася, мали майбутнє, - так сьогодні ще й та білявка, що зламала мені життя, просто зайшла в кафе, де я працюю, і вместилася за одним із моїх столиків. Я так і не зрозуміла, чи вона мене не впізнала, чи їй просто байдуже, - але вона спокійнісінько сіла й замовила салат і дієтичну колу.

Щоправда, вона отримає дещо більше, ніж замовляла.

Наповнивши склянку з автомата напоїв, я набираю в рот добрячу порцію слини. Потім нахиляю голову й випльовую все це назад у шипучий напій.

Готово. Так, це не поверне мені Франкліна, але... принаймні щось, для початку.

“- О боже, ти щойно плюнула в той напій?”

Я різко відводжу погляд від дієтичної коли, щоки в мене палають. Звісно, що мене спіймали - мене завжди ловлять. Я - найгірша злочинниця у світі.

Я наважуюся поглянути в бік голосу. Це новий офіціант, який почав працювати кілька днів тому - здається, його звали Ноа. Він приблизно мого віку, може, років двадцять п'ять. Я ще не встигла з ним нормально поговорити, але він справляє враження компетентного працівника, ніби вже працював у сфері обслуговування. Чула, що він аспірант і підробляє тут, щоб хоч трохи підсилити свою мізерну стипендію - так само, як і я. У нього красиві очі кольору лісових горіхів (мого улюбленого), густі темні вії, а від надмірної вроди його рятує невелика горбинка на переніссі - схоже, ніс йому колись ламали, і це надає йому трохи брутального вигляду.

“Е-е... я... - затинаюся я. - Я не... ”

“Spitting barely does anything,” he lectures me. “You’re supposed to hawk up phlegm. That’s the best way to do it.”

“Oh.” I clear my throat. “Well, I wasn’t aware of that.”

“Let me show you.” The boy seizes the drink from my hand and hawks up a pretty impressive glob of phlegm, which he spits into the cup. I almost want to applaud. “Okay, now you try.” When I hesitate, he gives me a stern look. “This is important to learn. It’s a life skill.”

He spends the next minute or so coaching me on how to hawk up phlegm into the Diet Coke. By the time we’re done, I would say the blond’s drink is about 25 percent phlegm (and 15 percent spit, leaving about 60 percent actual soda).

“Well done,” he says. “You’re a fast learner.”

I grin at him—my first real smile in a week.

“Thanks, Noah.”

“Noel,” he corrects me. “Noel Kemper.”

“I’m Talia,” I say. “Talia Monroe.”

“I know,” he says in a way that makes me think he’s been waiting for an opportunity to introduce himself. “So who are we serving this phlegm cocktail to?”

“The blond at table nine. She cheated with my boyfriend. Ex boyfriend.”

He nods in understanding. “Sounds like it’s deserved then.”

“Yes,” I agree, although it’s far less than she deserves. Him too.

“Any interest in getting a drink after the shop closes?” he asks me. He says it in a casual way, like it’s no big deal, but there’s an eagerness on his face that’s unmistakable. “I can give you tips on how to piss in the soup.”

He’s cute—that’s undeniable—but my head fills with protests about just having gotten out of a relationship and how I barely know him. But I

“Просто плюнути - це майже ніщо,” - повчає він мене. – “Треба відхаркувати мокротіння. Оце вже працює як слід.”

“Оу.” - Я прочищаю горло. - “Ну, я... не була в курсі.”

“Дай я покажу.” Хлопець вихоплює стакан із моєї руки й відкашлює настільки вражаючий клубок слини, що я мало не аплодую, перш ніж він плюхає його просто в напій. “Добре, тепер ти.” Коли я вагаюся, він кидає на мене суворий погляд: “Це важлива навичка. Життєво необхідна.”

Наступну хвилину він присвячує тому, щоб навчити мене правильно відкашлювати мокротиння в дієтичну колу. Коли ми закінчуємо, я б сказала, що напій білявки складається приблизно на 25 відсотків із мокротиння (і на 15 - зі слини, тож реальної соди залишилося десь відсотків 60).

“Молодець,” - каже він. - Ти швидко вчишся.

Я всміхаюся йому - це моя перша щира посмішка за цілий тиждень.

“Дякую, Ноа.”

“Ноел,” - поправляє він мене. - “Ноел Кемпер.”

“А я Талія,” - кажу я. “Талія Монро.”

“Знаю,” - відповідає він таким тоном, що мені здається: він просто чекав нагоди представитися. “То кому ми подаємо цей коктейль із мокротиння?”

“Тій блондинці за дев’ятим столиком. З нею зрадив мене мій хлопець. Тобто... колишній.”

Він розуміюче киває. “Схоже, вона це заслужила.”

“Так,” - погоджуюся я, хоча це й близько не те, на що вона заслуговує насправді. Як і він.

“Хочеш якось випити після закриття?” - питає він. Каже це буденно, ніби нічого особливого, але в його погляді є нетерпляче зацікавлення, яке важко не помітити. “Можу дати тобі поради, як ще й суп можна зіпсувати”

Він милий - це беззаперечно. Але в голові одразу здіймається хор заперечень: щойно вийшла зі стосунків, я майже його не знаю...

don't say any of that, because I realize right then that none of it matters. Because somehow, I sense there's something special about Noel Kemper, who made me smile for the first time since that asshole broke my heart.

"Okay," I say. "Great!"

His face lights up with a grin so infectious, all I can do is smile back. "There's only one thing you need to do first."

"What's that?"

"Wake up."

Huh? I frown at him. "What did you say?"

"Wake up, Talia."

CHAPTER 3 PRESENT DAY

I wake up, my heart pounding. For a moment, I forget where I am and think that I am lying in bed with my husband. There's a distant beeping sound coming from somewhere within the prison that almost sounds like my alarm clock at home. Any moment now, Noel will silence the alarm and stumble in the direction of the bathroom, where he will pee for so long, it's amazing that he has any fluid left in his body when it's over. Then he will crawl back into bed and cuddle with me for a few more minutes before we have to start our days.

And then I remember. I remember that I'm in a prison cell, all alone, and Noel is dead. The only place he's still alive is in my dreams.

The dreams seem to be getting more vivid, which is even more frustrating. I still remember the day Noel and I met at that café, and in my dreams, it's like I am there. I can almost reach out and touch him.

I grab the flimsy blanket, trying to cover my body. It must be winter because it's ice cold in the cell. During the winter, it's freezing, and during the summer, it's a sauna. There is no air-conditioning whatsoever.

Та я не озвучую жодного з цих аргументів, бо раптом розумію: усе це не має значення. Адже я якимось чином відчуваю, що в Ноелі Кемпері є щось особливе - у хлопцеві, який зміг змусити мене усміхнутися вперше відколи той мерзотник розбив мені серце.

"Гаразд," - кажу я. "Чудово!"

Його обличчя розпливається в такій заразливій усмішці, що я можу тільки усміхнутися у відповідь. "Але спершу тобі треба зробити одну річ."

"Яку?"

"Прокинутися."

Га? Я насуплююся, дивлячись на нього. "Що ти сказав?"

"Прокинься, Таліє."

РОЗДІЛ 3 СЬОГОДНІ

Я прокидаюся з шалено калатаючим серцем. На якусь мить забуваю, де я, і думаю, що лежу в ліжку поруч із чоловіком. Десять глибини в'язниці лунає віддалене пискляве сигналювання, майже як мій будильник удома. За мить Ноел вимкне його й попрямує до ванної, де буде довго сидіти на унітазі, і дивно, що в нього взагалі залишається рідина в організмі, коли він закінчує. Потім він знову залізе назад у ліжку й обійматиме мене ще кілька хвилин, перед тим як нам доведеться почати новий день.

А потім я згадую. Згадую, що я в тюремній камері, зовсім сама, а Ноел мертвий. Єдине місце, де він і досі живий, - мої сни.

І що найгірше - сни стають дедалі яскравішими. Я все ще пам'ятаю день, коли ми з Ноелом познайомилися в тій кав'ярні, і в моїх снах здається, ніби я знову там. Наче я можу простягнути руку і доторкнутися до нього.

Я хапаю тонку, жалюгідну ковдру, намагаючись прикрити тіло. Мабуть, зараз зима, бо в камері крижано холодно. Узимку тут мороз, а влітку - справжня сауна. Кондиціонерів тут немає. Чесно кажучи,

Honestly, I'm lucky they give me a toilet and not just a bucket in the corner of the room in which to do my business.

I hear a scratching noise from the corner of the room. I can barely see because the lights have been off in the prison since ten o'clock sharp, but the sun has started to rise in the sky, and there's just enough light coming through the tiny window to make out some of the details of my room. I squint into the corner, trying to make out the source of the noise.

Sure enough, it's a rat. It's a big one too. Much bigger than the rats I used to see on the outside. It's so big that it almost looks like a mutant rat from some sci-fi TV show, who might also do karate. And the rats here are so bold. They have no fear whatsoever. The rat knows I can't hurt him. The most dangerous object I've been given in the cell is a spork.

Do rats bite humans? There was a time when I would've googled this information, but I can't do that anymore. I don't have access to the internet. So I just have to lie here in bed and wonder if the giant rat is going to bite me.

Today is the day that I meet with Bowman about my appeal. Technically, I get unlimited appeals on death row, but if this last one fails . . . well, then what? I've been banging my head against the wall for years, and I'm tired of it.

The part I don't understand, though, is why. Why would they think I killed my husband? It's not like I had a criminal record. It's not like we were having marriage troubles. And on top of that, at the moment Noel was killed, I was having dinner with my friend Kinsey. She vouched for me, as did the waitstaff at the restaurant.

But the prosecutor argued otherwise. It doesn't matter if she had an alibi. She set the whole thing up. If not for this woman, Noel Kemper would still be alive.

The scampering of the rat grows louder. He's coming closer to my bed. Maybe I shouldn't be so frightened of a rat. Don't kids keep rats for pets? I'm so lonely in this cell—maybe I could turn the rat into a companion. Noel and I always talked about having children, but that never

мені пощастило, що мені дали туалет, а не просто відро в кутку кімнати, де я можу справляти свої потреби.

Раптом я чую шарудіння з кутка камери. Я ледь бачу, бо світло у в'язниці вимикають рівно о десятій вечора, але сонце вже починає сходити, і крізь крихітне віконце пробивається рівно стільки світла, щоб розгледіти деякі деталі моєї кімнати. Я примружуюся, вдивляючись у темний кут, намагаючись зрозуміти джерело шуму.

Звісно ж, це щур. До того ж великий. Значно більший за тих, яких я бачила на волі. Настільки великий, що він майже схожий на мутанта з якогось науково-фантастичного серіалу - такого, що, мабуть, ще й карате знає. А щури тут такі сміливі. Вони нічого не бояться. Щур знає, що я не можу йому нашкодити. Найнебезпечніший предмет, який у мене тут є, - це ложка-виделка.

Чи кусають щури людей? Колись я просто зауглила б це питання, але тепер такої можливості в мене немає. Доступу до інтернету тут не існує. Тож мені залишається лише лежати на ліжку й гадати, чи не вкусить мене цей величезний щур.

Сьогодні той день, коли я маю зустрітися з Боуменом щодо моєї апеляції. Формально я маю право на необмежену кількість апеляцій у камері смертників, але якщо ця остання провалиться... що тоді? Я роками билася головою об стіну і втомилася від цього.

Та найбільше мені незрозуміле інше - чому. Чому вони вважають, що я вбила свого чоловіка? У мене ніколи не було судимостей. У нас не було проблем у шлюбі. А головне - в той момент, коли загинув Ноел, я вечеряла з подругою Кінсі. Вона підтвердила це, так само як і офіціанти в ресторані.

Але прокурор стверджував інше. Неважливо, що у неї було алібі. Вона все підлаштувала. Якби не ця жінка, Ноел Кемпер був би живий.

Щурхіт щура стає гучнішим. Він наближається до мого ліжка. Можливо, мені не варто так його боятися. Хіба діти не тримають щурів як хатніх улюбленців? Мені тут так самотньо, в цій камері... може, я могла б зробити з нього компаньйона. Ми з Ноелом завжди

ended up happening, and now it never will. But I can have a pet rat. I can even name him.

What's a good name for a rat? How about . . . Pat? Pat the Rat. The scurrying of the rat grows louder. I lose track of him for a moment, because it's still so dark in the room. Did he go back out the hole that he came in through?

And then I see it. Two glowing red eyes staring at me from the other end of my bed. Pat the Rat is on my bed.

Despite the fact that I was planning to turn this rat into my pet and/or surrogate child, I start screaming. There's something about finding a rat in your bed that is particularly disturbing.

“Kemper!”

The harsh voice of the guard from the other side of the door is enough to quiet my screams. It's not Rhea. I can't tell who it is, but I would recognize Rhea's voice.

“Kemper!” the guard barks again. “What's going on in there? Are you injured?”

“No, I just . . .”

I look around the dimly lit cell. My screams have frightened off Pat the Rat. He's vanished back to wherever he came from. Or at the very least, he's not on my bed anymore.

I could tell the CO about the rat, but what are they going to do? Get an exterminator? Very unlikely. Besides, I don't want them to hurt the rat.

“I had a bad dream,” I finally say.

The guard grunts. I don't expect any sympathetic words, and I'm not disappointed.

“Go back to sleep or shut up.”

I don't see how I could possibly sleep after my encounter with the rat, but I guess I'm more tired than I thought. Because when I lie back down on my bed, my eyes slowly drift shut.

мріяли про дітей, але цього так і не сталося, і тепер уже ніколи не станеться. Зате я можу завести домашнього щура. Я навіть можу дати йому ім'я.

Яке ім'я підійде щуру? Може... Пет? Щур-Пет. Щурхіт знову посилюється. На мить я втрачаю його з поля зору - у камері все ще надто темно. Може, він повернувся назад у нору, звідки виліз?

А потім я це бачу. Дві червоні, світні точки дивляться на мене з іншого кінця ліжка. Щур-Пет сидить на моєму ліжку.

Незважаючи на те, що я планувала зробити з цього щура свого домашнього улюбленця і/або заміником дитини, я починаю кричати. Є щось особливо моторошне в тому, щоб знайти щура у власному ліжку.

“Кемпер!”

Суворий голос охоронця з-за дверей достатній, щоб заглушити мої крики. Це не Рея. Я не можу розпізнати, хто це, але я б впізнала голос Реї.

“Кемпер!” - знову гаркає охоронець. - “Що там у тебе відбувається? Ти поранена?”

“Ні, я просто...”

Я оглядаю тьмяно освітлену камеру. Мій крик налякав Пета-Щура. Він зник - повернувся туди, звідки виліз. Або, принаймні, його більше немає на моєму ліжку.

Я могла б розповісти черговому про щура, але що з того? Викличуть службу дератизації? Навряд чи. До того ж я не хочу, щоб йому нашкодили.

“Мені наснився поганий сон,” - зрештою кажу я.

Охоронець бурчить щось собі під ніс. Я не чекаю слів співчуття і не розчаровуюся.

“Або спи далі, або заткнись.”

Я не уявляю, як можна заснути після такої зустрічі зі щуром, але, мабуть, я втомилася сильніше, ніж думала. Бо шойно я знову лягаю на ліжку, повіки повільно зникаються.

CHAPTER 4 BEFORE

“You screwed up, Noel.”

Noel has just emerged from the bathroom, a towel wrapped around his waist. His hair is still damp from the shower, and he lets the towel drop to the floor before rifling around in the top drawer of our dresser for underwear. From where I am lying on our queen-size bed, I avert my eyes, trying not to allow Noel’s body to distract me from my irritation with him.

“Oh yeah?” he says. “How did I screw up?”

“Did you call to reserve the Vineyard for June first?” Noel steps into a pair of boxer shorts, nearly losing his balance in the process.

“Not yet. But I will. We’ve got plenty of time.”

“We don’t have plenty of time.” I let out a tortured sigh. “Noel, I told you that wedding venues book out a year in advance. I told you that you needed to book it right away. And now it’s too late.”

When his head peeks back out of the shirt he’s thrown on over his head, his lips are turned down.

“Are you serious? Someone booked it?”

“I’m serious. We lost it to . . .” I pick up the crumpled paper on the nightstand. “Marie Machudo and Albert Swecker.”

“Shit.” He sinks down onto our bed, his head hanging. “I’m so sorry, Talia. I know you had your heart set on getting married there.”

He looks so guilty that I start to feel guilty. Yes, I did want to get married at the Vineyard. But the thing I’m really looking forward to is marrying Noel Kemper. Over the last two years, we have been inseparable. When he got down on one knee and told me that he couldn’t imagine life

РОЗДІЛ 4 РАНИШЕ

“Ти все зіпсував, Ноеле.”

Ноел щойно вийшов із ванної, обгорнутий рушником. Його волосся ще вологе від душу, і він кидає рушник на підлогу, а потім починає шукати нижню білизну у верхній шухляді нашої комоди. Я лежу на нашому двоспальному ліжку й відвертаю погляд, намагаючись не дозволити його тілу відволікти мене від роздратування.

“О, так?” - каже він. “І в чому саме я напартачив?”

“Ти подзвонив, щоб забронювати Vineyard (назва ресторану) на перше червня?” Ноел вдягає боксерські шорти й ледь не втрачає рівновагу.

“Ще ні. Але подзвоню. У нас купа часу.”

“У нас немає купи часу,” - я з болем зітхаю. “Ноеле, я ж казала тобі, що весільні локації бронюють за рік наперед. Я казала, що це треба зробити негайно. А тепер уже пізно.”

Коли його голова знову визирає з-під футболки, яку він щойно натягнув через голову, кутики його губ опущені.

“Ти серйозно? Хтось уже забронював?”

“Абсолютно. Ми втратили його через...” Я піднімаю зім’ятий аркуш із тумбочки. “Марі Машудо та Альберта Свекера.”

“Бляха.” Він знесилено опускається на ліжку, похиливши голову. – “Мені так шкода, Таліє. Я знаю, як сильно ти хотіла вийти заміж саме там.”

Він виглядає настільки винним, що тепер провина накриває вже мене. Так, я дійсно мріяла про весілля у Vineyard. Але насправді я з нетерпінням чекаю саме на шлюб із Ноелом Кемпером. Останні два роки ми були нерозлучні. Коли він опустився на одне коліно й сказав, що не уявляє свого життя без мене, я відчула те саме. Не має

without me, I felt the same way. It doesn't matter where we get married, only that we're getting married.

That said . . . “Don't worry,” I say. “I have a feeling that the Vineyard is going to get an unexpected cancellation for June first . . .”

I hold up my phone, where the website with the Vineyard's phone number is on the screen. I am not above playing dirty to get my dream wedding location.

Noel's mouth drops out. “Hang on . . .”

“What?”

“Are you . . .” He squints at me. “Are you saying that you're going to call the Vineyard and pretend to be Marie Machudo to cancel their reservation?”

“So you're going to lie to fix it?”

“Maybe I am.” I lift my chin, meeting his eyes. “Is that really so wrong?”

“Lying is objectively wrong, yeah.”

“Well, I don't care then.”

I turn my attention back to my phone. I start to press the button that will make the call to the Vineyard, but before I can, Noel reaches over and snatches the phone right out of my hand.

“Hey!” I cry. “Give that back.”

“Nuh uh.” He stands up, holding it out of reach. He is, frustratingly, about eight inches taller than I am. “I'm not going to let you do this.”

“Why not?”

“Because”—he looks me straight in the eyes—“you are an absolutely horrendous actor. You will blow our cover in like five seconds.”

“I won't . . .”

“You will,” he insists. “Let me call. I'll be Albert. I'm a much better liar than you are.”

значення, де саме ми одружимося. Важливо лише те, що ми одружимося.

І все ж... “Не хвилюйся.” - кажу я. “Маю відчуття, що на перше червня у Vineyard раптово з'явиться несподіване скасування...”

Я піднімаю телефон, на екрані якого відкрито сайт із номером ресторану. Я чхати хотіла на чесну гру, коли йдеться про весілля моєї мрії.

Ноел відкриває рота від подиву. “Зачекай...”

“Що?”

“Ти що...” - Він примружується, вдивляючись у мене. “Хочеш сказати, що подзвониш у Vineyard і прикинешся Марі Машудо, щоб скасувати їхнє бронювання?”

“Тобто ти зберешся брехати, щоб усе виправити?”

“Можливо” Я піднімаю підборіддя, дивлячись йому просто в очі. “І що в цьому такого страшного?”

“Ну, брехати - це об'єктивно підло.”

“Та мені байдуже.”

Я знову зосереджуюся на телефоні й уже тисну кнопку виклику, щоб зателефонувати до Vineyard, але не встигаю - Ноел простягає руку й вихоплює телефон просто з моєї долоні.

“Гей!” Вигукую я. “Віддай!”

“Ага, ще чого” - він встає, тримаючи телефон так, щоб я не могла дотягнутися. А він, на жаль, десь на двадцять сантиметрів вищий вищий за мене. “Я не дозволю тобі цього зробити.”

“Чому ні?”

“Тому що” - він дивиться мені просто в очі - “ти жахлива акторка. Ти провалишся за п'ять секунд.”

“Я не...”

“Провалишся” - наполягає він. “Дай мені подзвонити. Я буду Альбертом. Я брешу значно краще за тебе.”

That impish smile is playing on his lips, which annoyed me the first time I saw it, but later it became one of the things that made me fall in love with him. I could look at that smile all day long. Except . . .

I suddenly get an uneasy feeling in my chest as my world goes on tilt. Something about this interaction feels “off,” although it’s hard to explain how. It’s almost like . . . it’s not really happening. Like I’m replaying a reel in my brain, and if I reached out to touch Noel, he’d disappear into thin air. But that’s ridiculous. Noel is real, obviously.

I’m just upset about losing my dream venue. But that’s about to be remedied. Noel will call, and he will pretend to be Albert Swecker, and he will secure our reservation at the Vineyard for our wedding.

He is, as he pointed out, a very good liar.

“Thank you,” I say. “I appreciate that.” He grins wider as he drops the phone and pulls me closer to him. His lips are close enough that I can feel the heat of his breath. He leans in to kiss me, but before his lips can touch mine, I wake up in a prison cell.

CHAPTER 5 PRESENT DAY

It’s time for my visit with Clarence Bowman.

There’s a routine for visitors, and it’s not pleasant. Good thing I don’t have many visitors. Even my best friend, Kinsey, has come only a handful of times. My parents might have visited, but they are both long gone. When I was a teenager, my father died of a heart attack in the bed of another woman, an unfortunate occurrence that pretty much scarred me for life. My mother went later, after such a prolonged and agonizing battle with cancer that the first thing I did after she was buried was sign an advanced directive to ensure that I wouldn’t end up the way she did. But it looks like

На його губах з’являється той самий пустотливий усміх, який страшенно дратував мене під час нашої першої зустрічі, а згодом став однією з причин, чому я в нього закохалася. Я могла б дивитися на цю усмішку цілими днями. Якби не одне “але...”

Раптом я відчуваю неприємне відчуття в грудях, ніби світ перекошується. У цій взаємодії є щось “не так”, хоча важко пояснити, що саме. Майже так, ніби цього насправді не відбувається. Наче я прокручую в голові якусь плівку, і якби простягнула руку, щоб торкнутися Ноела, він розчинився б у повітрі. Але це нісенітниця. Ноел реальний, це очевидно.

Я просто засмучена через втрату весільної локації моєї мрії. Але це можна виправити. Ноел зателефонує, прикинеться Альбертом Свекером і поверне нам бронювання у Vineyard на день нашого весілля.

Він, як сам і зауважив, дуже хороший брехун.

“Дякую,” - кажу я. – “Я це ціную.” Він усміхається ще ширше, опускає телефон і притягує мене до себе. Його губи так близько, що я відчуваю тепло його подиху. Він нахиляється, щоб поцілувати мене, але перш ніж його губи торкаються моїх, я прокидаюся в тюремній камері.

РОЗДІЛ 5 СЬОГОДНІ

Настав час моєї зустрічі з Кларенсом Боуменом.

Для відвідувачів тут існує чітка процедура, і вона аж ніяк не приємна. Добре, що до мене не часто приходять гості. Навіть моя найкраща подруга Кінсі приходила всього кілька разів. Мої батьки могли б мене відвідувати, але їх уже давно немає. Коли я була підлітком, мій батько помер від серцевого нападу в ліжку іншої жінки і ця нещасна подія назавжди залишила в моїй душі глибоку рану. Мама пішла пізніше, після довгої й болісної боротьби з раком, і перше, що я зробила після її поховання, - підписала попереднє медичне розпорядження, аби ніколи не закінчити так, як вона. Схоже,

my death will be quicker than expected. Well, it will if Bowman doesn't have good news today.

If Noel were alive, he would have come to visit me every chance he got—the irony, of course, being that if he were alive, I wouldn't be here in the first place.

I can't leave my cell without being shackled, so that is a process I go through before meeting with Bowman. In preparation for Rhea entering my cell, I have to stand against the wall with my hands planted on the chipping paint. Then she comes in and shackles both my wrists and ankles. After that's done, I tense up, waiting for the pat-down.

“Don't worry,” Rhea says in a voice that is not unkind. “I'll be done quickly.”

Sometimes the pat-downs are agonizing, especially when a male guard is doing it. But as promised, Rhea is quick about it.

When Rhea is sufficiently satisfied that I am not packing heat in my tan prison jumpsuit, she escorts me to the area where Bowman is waiting for me with news on my appeal. As we walk, I once again hear that distant beeping sound from somewhere within the prison walls, and the sound gets louder until it suddenly dies down again. The silence is even worse, though, and with nothing to distract me from my thoughts, my stomach flip-flops. Is it possible that there's good news waiting for me?

“How did Bowman look?” I ask Rhea.

She's thoughtful for a moment. “He looked the same as always. Wearing a nice suit. Losing his hair a bit.”

“Was he smiling?”

She doesn't hesitate this time. “No.”

Well, great.

Rhea leads me into the visiting area, which consists of a series of booths with glass partitions to separate me from anyone coming to visit. On either side of the glass is a stool and a bright-red phone so that I can communicate with my visitor without having to breathe the same air.

моя смерть настане швидше, ніж очікувалося. Принаймні так буде, якщо сьогодні Боумен не принесе добрих новин.

Якби Ноел був живий, він приходив би до мене за кожної нагоди - іронія полягає в тому, що якби він був живий, мене б тут узагалі не було.

Я не можу вийти з камери без кайданів, тож перед зустріччю з Боуменом завжди проходжу одну й ту саму процедуру. Готуючись до того, що Рея зайде до камери, я стаю обличчям до стіни, притулившись руками до облущеної фарби. Потім вона заходить і сковує кайданами мої зап'ястки й щиколотки. Після цього я напружуюся, чекаючи на обшук.

“Не хвилюйся,” - каже Рея голосом, у якому немає жорстокості. “Я швидко закінчу.”

Іноді ці обшуки бувають болісними, особливо коли їх проводить чоловік-охоронець. Але, як і пообіцяла, Рея діє швидко.

Коли вона переконається, що я не приховую зброю в моєму бежевому тюремному комбінезоні, вона супроводжує мене до приміщення, де Боумен чекає на мене з новинами щодо апеляції. Поки ми йдемо, я знову чую той далекий писк десь у надрах в'язниці. Звук стає гучнішим, аж раптом знову стихає. Тиша здається ще гіршою, і, не маючи чим відволіктися від власних думок, я відчуваю, як у мене зводить живіт. Невже на мене справді можуть чекати добрі новини?

“Яким був Боумен?” - запитую я Рею.

Вона на мить замислюється. “Виглядав як завжди. Одягнений у гарний костюм. Трохи втратив волосся.”

“Він усміхався?”

Цього разу вона не вагається. “Ні.”

Ну, чудово.

Рея веде мене до зали для відвідувань, яка складається з кількох кабінок, розділених скляними перегородками, що відокремлюють мене від усіх, хто приходить на побачення. З обох боків скла стоїть стілець і яскраво-червоний телефон, через який можна спілкуватися, не дихаючи тим самим повітрям.

Thank God the prison has these shackles and glass to protect the rest of the world from me. Clarence Bowman is seated in the booth nearest to the door. As Rhea warned me, he is wearing a nice suit. And his hairline is indeed receding.

And also, he is most definitely not smiling. I sit down across from Bowman, and even when he's looking right at me, his lips don't twitch. I'm not sure I want to hear what he has to say anymore, but I may as well get this over with. My right hand trembles slightly as I reach for the phone on my side of the glass, and he does the same on his side.

"Hi," I say.

"Hello, Talia."

"So?" My voice wavers on the syllable. "What's the verdict?"

"The appeal was denied." He pauses. "I'm so sorry."

How could this be? Even though I've been expecting it, the news is like a punch in the gut. With less than two weeks left until my execution, my appeal has failed.

"I don't understand." My eyes fill with tears, and at this moment, I would give absolutely anything to have my husband here to hold me and comfort me. "I would never have killed Noel. How could anyone think I would do that?"

Bowman has nothing to say to that. Despite my persistent claims of innocence, he thinks I'm guilty. I can see it all over his face.

"I have an alibi," I remind him. "I was with Kinsey."

"That's true," he concedes, "but the prosecutor convinced the jury that you set up the explosion to happen in advance. And the appeals judge agreed."

"Can't we try again? Don't I get unlimited appeals on a death sentence?"

Дякувати Богу, що в тюрмі є ці кайдани та скло, які захищають решту світу від мене. Кларенс Боумен сидів у кабінці ближче до дверей. Як попереджала Рея, він був у хорошому костюмі. І його волосся дійсно рідшає.

А ще він точно не посміхається. Я сідаю навпроти Боумена, і навіть коли він дивиться прямо на мене, його губи залишаються нерухомими. Я вже не впевнена, що хочу слухати те, що він має сказати, але варто це вже закінчити. Моя права рука тремтить, коли я тягнуся до телефону з мого боку скла, і він робить те ж саме зі свого боку.

"Привіт," - кажу я.

"Добрий день, Таліє."

"Ну?" - мій голос зривається на цьому складі. "Який вердикт?"

"Апеляцію відхилено," - він робить паузу. "Мені дуже шкода."

Як таке можливо? Хоч я й чекала цього, новина все одно вразила мене, як удар в живіт. Залишилося менше двох тижнів до моєї страти, а моя апеляція провалилася.

"Я не розумію." Очі наповнюються сльозами, і в цю мить я віддала б абсолютно все, аби мій чоловік був поруч, обійняв мене й заспокоїв. "Я ніколи б не вбила Ноела. Як хтось узагалі може думати, що я здатна на таке?"

Боумену нічого на це відповісти. Незважаючи на мої наполегливі заяви про невинуватість, він вважає мене винною. Я бачу це по його обличчю.

"У мене є алібі," - нагадую я. "Я була з Кінсі."

"Це правда," - визнає він, - "але прокурор переконав присяжних, що ти задалегідь організувала вибух. І суддя, який розглядав апеляцію, погодився з цим."

"Ми не можемо спробувати ще раз? Хіба я не маю права на необмежену кількість апеляцій у випадку смертного вироку?"

Bowman considers my request for only a moment. “We can try if you want, Talia. But at this point, I would say there’s no hope.” He pauses meaningfully. “Sometimes it’s better to let go than to drag it out.”

Drag it out? The man is talking about my life, for God’s sake! But then again, what life do I have to go back to? I’ve drained my savings in my failed attempt to avoid a death sentence. My husband—the love of my life—is dead.

“What would you like me to do, Talia?” Bowman asks me.

“You can stop.” My voice is choked as I speak into the red phone. “No more appeals.”

“You’re doing the right thing,” my lawyer says in a gentle voice. “I’ve seen this many times before, and you have to know when to let go.”

He starts talking about some details and legal jargon, and I tune him out. I’ve been scared that my appeal will be rejected, and now that it’s happened, all I feel is numb. I’m going to die. In less than two weeks, I will be executed by the state.

When we hang up, Rhea approaches to take me back to my secluded cell. She puts out her hand to steady me as I rise from the stool with my shackled ankles. I start to turn away, but just before I do, something catches my eye.

It’s a man on the other side of the glass, speaking to another inmate. He’s wearing a dark suit—a black jacket paired with a black dress shirt. His dark hair is neatly combed, and his face is clean shaven. As Rhea leads me out of the room, I can just barely make out the bump on the bridge of his nose, as if it had once been broken.

That man. He looks so much like . . .

“Rhea,” I gasp. “That man over there, talking to the redhead. Who is that?”

Rhea ignores me. “Come on. Time to go.”

“But . . . wait! Just one second. Who is—”

“Time to go, Kemper.”

Боумен лише на мить замислюється над моїм проханням. “Ми можемо спробувати, якщо ти хочеш, Таліє. Але на цьому етапі я б сказав, що надії немає,”- він робить значущу паузу. “Іноді краще відпустити, ніж тягнути все це далі.”

Тягнути? Він, заради Бога, говорить про моє життя!

Але з іншого боку, до якого життя я маю повертатися? Я витратила всі свої заощадження в марній спробі уникнути смертного вироку. Мій чоловік - кохання усього мого життя - мертвий.

“Що ти хочеш, щоб я зробив, Таліє?” - запитує Боуман.

“Ти можеш зупинитися.” Задихаючись, кажу я в червоний телефон. “Більше жодних апеляцій.”

“Ти робиш правильно,” - каже мій адвокат м’яким голосом. “Я бачив це багато разів, і потрібно вміти вчасно відпустити.”

Він починає говорити про якісь деталі та юридичні терміни, але я його вже не слухаю. Я боялася, що мою апеляцію відхилять, і тепер, коли це сталося, я відчуваю лише порожнечу. Я помру. Менше ніж за два тижні мене засудять до смертної кари.

Коли ми кладемо слухавки, Рея підходить, щоб відвести мене назад до моєї ізольованої камери. Вона простягає руку, підтримуючи мене, коли я піднімаюся зі стільця з кайданами на ногах. Я починаю відвертатися, але просто перед тим, як це зробити, щось привертає мою увагу.

По той бік скла стоїть чоловік, який розмовляє з іншою ув’язненою. Він одягнений у темний костюм - чорний піджак і чорну сорочку. Його темне волосся акуратно зачесане, обличчя чисто виголене. Коли Рея виводить мене з кімнати, я ледве помічаю горбинку на перенісці, ніби ніс колись був зламаний.

Той чоловік. Він так схожий на . . .

“Рея,” - задихаюся я. “Той чоловік там, який розмовляє з рудоволосою. Хто це?”

Рея ігнорує мене. “Ходімо. Пора йти.”

“Але . . . зачекайте! Лише одну секунду. Хто він..”

“Пора йти, Кемпер.”

I look back one last time at the man in the dark suit. He's talking to the redheaded inmate, his attention focused on her, but then, just as Rhea is pulling me from the room, he raises his eyes to meet mine.

Oh my God.
It's Noel.

CHAPTER 6 PRESENT DAY

"Rhea." My voice is hoarse. Even though my throat has been hurting for the last several weeks, it feels even worse right now. I can barely even get any words out, but I still push forward. "Can you please stop? I need to . . ."

Rhea finally pauses for a moment, turning to look at me with barely disguised annoyance. "What is it, Kemper?"

"That man—the one visiting that other inmate—he's . . ." I swallow, trying to moisten my sore throat. "I think he's my . . ."

How am I supposed to say this? I'm pretty sure that man in the visiting area is my dead husband. Yes, I recognize how that would sound.

Rhea sighs heavily. "Spit it out or start moving.

"He looked like my husband."

That gives her a moment of pause. Her somewhat scruffy eyebrows inch upward. "Your husband that you murdered?"

"No," I say quickly. "I . . . I mean, yes, that husband. But I didn't murder him."

She smirks at my assertion.

"He looks a lot like Noel." I shuffle my shackled feet. "A lot like Noel."

"But your husband is dead," she points out. "And he didn't have an identical twin, did he?"

He did not. "Who was that man?" I press her.

Я востанне озираюся на чоловіка в темному костюмі. Він говорить із рудоволосою ув'язненою, зосередивши на ній всю свою увагу, але саме в ту мить, коли Рея тягне мене з кімнати, він піднімає погляд і зустрічається з моїм.

Боже мій.
Це Ноел.

РОЗДІЛ 6 СЬОГОДНІ

"Рея". Мій голос хрипкий. Хоч горло болить уже кілька тижнів, зараз відчуття ще гірші. Мені ледве вдається вимовляти слова, але я все одно змушую себе говорити. "Можеш, будь ласка, зупинитися? Мені потрібно..."

Рея нарешті зупиняється й обертається до мене ледь приховуючи роздратування. "Що таке, Кемпер?"

"Той чоловік... той, що відвідує іншого ув'язненого... він..." Я ковтаю слину, намагаючись зволожити пересохле, болісне горло. "Я думаю, він..."

Як мені це сказати? Я майже впевнена, що той чоловік у залі для побачень - мій мертвий чоловік. Так, я розумію, як це звучить.

Рея важко зітхає. "Або кажи, або рухайся далі."

"Він був схожий на мого чоловіка."

Це змушує її на мить зупинитися. Її трохи неохайні брови повільно повзуть угору. "Твого чоловіка, якого ти вбила"

"Ні" - швидко відповідаю я. "Тобто... я маю на увазі, так, того чоловіка. Але я його не вбивала."

Вона скептично всміхається у відповідь на мої слова.

"Він дуже схожий на Ноела" - я ніяково переступаю закутими ногами. "Дуже схожий на Ноела."

"Але ж твій чоловік мертвий," - зауважує вона. "І в нього не було брата-близнюка, правда?"

Не було. "То хто це був?" - наполягаю я.

“Hell if I know.” Rhea grabs my arm, clearly weary of this conversation. “Come on. Let’s get you back to your cell.”

As far as Rhea is concerned, the matter is concluded. But I keep thinking about that man all the way back to my cell, and I don’t stop thinking about him, even when I fall asleep that night on my crappy mattress with Pat the Rat staring at me through the darkness.

CHAPTER 7 BEFORE

I’ve had three glasses of wine tonight, and I’m starting to feel it. This is the first party Noel and I have thrown in close to a year. After he finished his postdoc, he got a job at a pharmaceutical company, and even though he warned me that the workload would be more than we were used to, it’s been rough.

But Noel says it’s worth it. Not just because of the money, but because he’s working on a medication that’s really important. Not just one that prevents male-pattern baldness, he’d said, although I personally think those medications are important too. (Thankfully, Noel—now in his early thirties —doesn’t need them yet.)

Anyway, it’s nice to have friends over at our house. It’s a Saturday night, and we’re young and not yet burdened with children (although Noel has been talking about the latter more and more lately). Why not spend an evening making slightly tipsy conversation with friends and strangers?

In fact, I’m going to have another drink.

I’m reaching for the bottle of rosé that’s on the table I set up with the wineglasses when my good friend Kinsey joins me and reaches for her own glass. She and I used to have lunch together at least once a week, but somehow we’ve gotten out of the habit. Noel isn’t the only one who’s been busy lately.

“Having fun?” Kinsey asks me.

“Oh yes.” I tip the wine bottle to fill the glass nearly to the brim. “Thank you for coming.”

“Та хто знає.” Рея хапає мене за руку, явно втомлена цією розмовою. “Ходімо. Повертаємося до камери.”

Що стосується Реї, то справа завершена. Але я думаю про того чоловіка всю дорогу назад до камери й не перестаю думати про нього навіть тоді, коли тієї ночі засинаю на своєму жалюгідному матраці, а Щур-Пет дивиться на мене з темряви.

РОЗДІЛ 7 РАНІШЕ

Сьогодні ввечері я випила вже три келихи вина й починаю це відчувати. Це перша вечірка, яку ми з Ноелом влаштуємо майже за рік. Після завершення аспірантури він влаштувався на роботу у фармацевтичну компанію, і хоча попереджав мене, що навантаження буде значно більшим, ніж ми звикли, усе виявилось справді непросто.

Але Ноел каже, що воно того варте. Не лише через гроші, а й тому, що він працює над справді важливим препаратом. Не тільки тими, що запобігають облісінню у чоловіків, як він жартував, хоча особисто я вважаю й такі препарати важливими. (На щастя, Ноелу, якому зараз трохи за тридцять, вони поки що не потрібні.)

У будь-якому разі, приємно знову бачити друзів у нашому домі. Суботній вечір, ми ще молоді й не обтяжені дітьми (хоча Ноел останнім часом все частіше говорить про це). Чому б не провести вечір, трохи випивши і поспілкувавшись з друзями або навіть із незнайомцями?

Насправді, я збираюся налити собі ще один келих.

Я вже тягнуся до пляшки рожевого вина, що стоїть на столі, який я накрила для винних келихів, коли до мене приєднується моя близька подруга Кінсі і бере свій келих. Колись ми з нею обідали разом щонайменше раз на тиждень, але якось ми відвикли від цього. Ноел не єдиний, хто останнім часом був зайнятий.

“Веселишся?” - запитує Кінсі.

“О так.” Я нахиляю пляшку й наповнюю келих майже до країв. “Дякую, що прийшла”.

“You’re slurring, Talia,” she giggles.

“No, I’m not!”

“You totally are.”

Am I? Oh well. The nice thing about throwing a party at your own house is you don’t have to worry about driving home.

“So.” Kinsey seizes the bottle of rosé and pours her own glass. I don’t know how many she has had, but she looks very sober. “How is your handsome husband?”

I laugh. “Busy.”

She looks pointedly at the glass of rose-tinted wine in my hand. “I guess you’re not knocked up yet like everyone else we know.”

“Oh, no.” I take a gulp of wine to emphasize the point. “Noel wants to start trying soon . . . he talks about it way too much. But he barely makes it home for dinner more than a couple of times a week. I don’t want to be a single parent.”

“Wow.” Kinsey’s eyebrows shoot up. “That sounds terrible. Hopefully, it’ll calm down soon.”

As we discuss Noel, it occurs to me that I haven’t seen my husband in a while. We got separated after a few of my work friends drew me into a conversation, and he started to look bored and wandered away. And that was . . . an hour ago? Where could he have gone?

“Excuse me,” I say to Kinsey. “I need to find Noel.”

My friend shoots me a concerned look, but she steps away to allow me to navigate the living room, checking to see if I missed Noel talking to somebody in a corner somewhere. But he’s not in the living room or the dining room, as it turns out. He’s not in the kitchen, either, which smells a bit like marijuana, although Noel wouldn’t have noticed that due to his lack of smell. I even knock on the bathroom door, but the voice that comes from within is female.

Where did my husband go?

Before checking upstairs, I open the kitchen door, which leads to our small backyard. The weather is quite nippy this evening, and I don’t

“Ти вже трохи заплітаєш язиком, Талія” -сміється вона.

“Ні, зовсім ні!”

“Ще й як.”

Справді? Ну що ж. Приємна річ у тому, щоб влаштовувати вечірку у власному будинку, - це те, що не треба турбуватися про те, як доїхати додому.

“Отже.” Кінсі забирає у мене пляшку рожевого й наливає собі. Не знаю, скільки вона вже випила, але виглядає абсолютно тверезою. “Як там твій красень-чоловік?”

Я сміюся. “Постійно зайнятий.”

Вона виразно дивиться на келих рожевого вина в моїй руці. “Значить, ти ще не завагітніла, як усі інші, кого ми знаємо.”

“О ні.” Я роблю великий ковток вина, підкреслюючи свої слова. Ноел хоче скоро почати “намагатися...” він говорить про це надто часто. Але він ледве встигає прийти додому на вечерю більше ніж кілька разів на тиждень. Я не хочу бути одинокою матір’ю.

“Нічого собі.” Брови Кінсі злітають угору. “Звучить жахливо. Сподіваюся, скоро все трохи заспокоїться.”

Поки ми говоримо про Ноела, я раптом згадую, що вже давно не бачила свого чоловіка. Ми розійшлися після того, як кілька моїх колег по роботі втягнули мене в розмову, а він, видно, занудьгував і пішов. І це було... годину тому? Куди він міг піти?

“Вибач,” - кажу я Кінсі. “Мені треба знайти Ноела.”

Моя подруга кидає на мене стурбований погляд, але відходить, щоб я могла пройти по вітальні і перевірити, чи не пропустила я Ноеля, який розмовляє з кимось у кутку. Але, як виявляється, його немає ні у вітальні, ні в їдальні. Його немає і на кухні, де трохи стоїть слабкий запах марихуани хоча Ноель цього не помітив би через втрату нюху. Я навіть стукаю у двері ванної, але зсередини відповідає жіночий голос.

Куди подівся мій чоловік?

Перш ніж підніматися нагору, я відчиняю кухонні двері, що ведуть у наш маленький задній двір. Цього вечора досить холодно,

expect anyone to be out here. The entire yard is lit only by the small bulb mounted over the back door, which makes it hard to see much. If I'd looked quickly, I might have missed Noel at the far end of the yard, standing just a little bit too close to a woman I don't recognize.

What the hell is going on here?

Even though it's freezing and all I've got on is a sleeveless blouse, I march out into the yard to intercept whatever is going on between my husband and this young woman. Strangely enough, even though there's snow dotting the ground, I don't feel the slightest bit cold. It's the oddest sensation to walk out into the frigid night air yet not even so much as shiver.

Once again, I get that feeling of vertigo, where my world goes on tilt. This isn't real, a voice in the back of my head insists.

But I ignore the voice, because this is very clearly real. I can see with my own eyes that my husband is with another woman, all alone in our backyard. They're not touching, although who knows what would have been going on if I'd emerged from the house a minute later.

Noel raises a hand in greeting. "Hey, Talia."

I ignore him completely and focus my attention on the mystery woman. "Who are you?" I snap at her. Up close, she is even prettier than she looked from across the yard. "I didn't invite you."

"I'm Arielle," she says. "Chet invited me."

Chet? Who the hell is Chet? We don't know a Chet.

"Noel here keeps trying to convince me that the police are going to come soon to break up the party." Arielle smacks my husband playfully in the arm. "You are so bad."

I want to reach out and strangle her with my bare hands. I want to choke her until she dies, and then bury her body in the backyard. The fact that Noel is standing right here and wouldn't go along with it is the only thing preventing me from doing it.

тож я не очікую побачити там когось. Весь двір освітлюється лише маленькою лампочкою, встановленою над задніми дверима, що ускладнює огляд. Якби я подивилася швидко, я б могла не помітити Ноеля в дальньому кінці двору, який стояв трохи занадто близько до жінки, яку я не впізнаю.

Якого біса тут коїться?

Незважаючи на те, що на вулиці мороз, а я вдягнена лише в блузку без рукавів, я виходжу у двір, щоб перервати те, що відбувається між моїм чоловіком і цією молодою жінкою. Дивно, але, незважаючи на сніг, що вкриває землю, я зовсім не відчуваю холоду. Дуже дивне відчуття - вийти в крижану ніч і навіть не здригнутися від холоду.

Знову накочує те саме запаморочення, ніби мій світ перевернувся. Це не може бути правдою, наполягає голос десь у глибині моєї свідомості.

Але я ігнорую цей голос, бо те, що відбувається, безсумнівно реальне. Я бачу на власні очі: мій чоловік стоїть з іншою жінкою - наодинці, у нашому задньому дворі. Вони не торкаються одне одного, хоча хто знає, що могло б відбуватися, якби я вийшла з дому на хвилину пізніше.

Ноел піднімає руку в знак привітання. "Привіт, Таліє."

Я повністю його ігнорую й зосереджуюсь на незнайомці. "Хто ви така?" - різко питаю я. Зблизька вона ще вродливіша, ніж здавалася здалеку. "Я вас не запрошувала."

"Я Аріель," - відповідає вона. "Мене запросив Чет."

Чет? Який, до біса, Чет? Ми не знаємо жодного Чета.

"Ноел тут постійно намагається переконати мене, що поліція скоро приїде й розжене вечірку." - Аріель жартома штовхає мого чоловіка ліктем. "Ти такий поганій."

Я хочу підійти до неї і задушити її голими руками. Я хочу задушити її до смерті, а потім поховати її тіло на задньому дворі. Єдине, що стримує мене від цього, - те, що Ноел стоїть поруч і ніколи б на таке не пішов.

“Get out,” I say to Arielle.

She laughs, assuming I’m joking, although by the way Noel’s eyes widen, it’s clear he realizes it’s not a joke.

“I’m serious.” My gaze is laser focused on this girl who has been hitting on my husband. “This is my house, and I want you to get out right now.”

She blinks a few times, the smile dropping off her face. “But . . . I came with Chet . . . I don’t have a ride back.”

“I don’t give a shit.”

“Talia . . .,” Noel says in a low voice.

“Get. Out. Of. My. House.” I enunciate every syllable, speaking the words around clenched teeth. “If you don’t get out right now, I really am going to call the police. It won’t just be a silly joke my husband is telling you.”

“Talia,” Noel says again in that same warning voice. He turns his attention back to Arielle, an apologetic expression on his face. “You don’t have to leave. This is—”

“No.” Arielle is backing away now. “I . . . uh, I think I’ll go. If Chet can’t take me, I’ll get an Uber.”

“Good for you,” I mutter.

Arielle quickly makes her way across the backyard, stumbling awkwardly in her strappy heels. It’s only after she’s disappeared back inside the house that I turn to Noel and realize he’s gawking at me.

“What the hell was that, Talia?”

He thinks that I overreacted, although he didn’t seem to notice the way she was looking at him. She wanted him. She was ready to pounce, and she would’ve done it if I hadn’t interrupted them. Or maybe he did notice. And he liked it.

“You know,” he says, “Chet is never going to let me hear the end of it at work tomorrow.”

Oh. I guess Chet isn’t a made-up person. “She was flirting with you. And the two of you were alone together out here.”

“Забирайся,” - кажу я Аріель.

Вона сміється, вирішивши, що я жартую, хоча з того, як розширилися очі Ноеля, він розуміє, що це не жарт.

“Я серйозно.” Мій погляд прикутий до цієї дівчини, яка заграє з моїм чоловіком. “Це мій дім, і я хочу, щоб ти забралася звідси негайно.”

Вона кілька разів кліпає очима, усмішка зникає з її обличчя. “Але... я прийшла з Четом... у мене немає, як повернутися.”

“Мені начхати.”

“Таліє...” - тихо каже Ноел.

“Геть. З. Мого. Дому.” Чітко вимовляю я кожен склад, промовляючи слова крізь стиснуті зуби. “Якщо ти не підеш просто зараз, я справді викличу поліцію. І це вже не буде безглуздим жартом, який розповідає тобі мій чоловік.”

“Таліє,” - знову каже Ноел тим самим попереджувальним тоном. Він знову звертає увагу на Аріель, з вибачливим виразом обличчя. “Тобі не обов’язково йти. Це...”

“Ні.” - Аріель уже відступає назад. “Я... е-е... думаю, я піду. Якщо Чет не зможе мене підвезти, я викличу Uber.”

“От і добре,” - бурмочу я.

Аріель швидко прямує через задній двір, незграбно спотикаючись на своїх туфлях на високих підборах. Лише після того, як вона зникає всередині будинку, я повертаюся до Ноеля й усвідомлюю, що він витріщається на мене.

“Що це було, Таліє?”

Він вважає, що я перебільшила, хоча, здається, навіть не помітив, як вона на нього дивилася. Вона його хотіла. Вона була готова накинутися, і зробила б це, якби я їх не перервала. Або ж він помітив. І йому це сподобалося.

“Знаєш,” - каже він, “Чет завтра на роботі не дасть мені про це забути.”

Ага. Отже, Чет - не вигадана людина. “Вона з тобою фліртувала. І ви були тут удвох, наодинці.”

“So?”

“So?” I throw up my hands. “So she wanted you.”

“She didn’t ‘want’ me.”

“Of course she did!” I shake my head. “You’re really hot.”

The tiniest of smiles breaks through his grim expression. “Well, thanks. But even if that’s true, it’s not like anything was going to happen.” He takes a step toward me. “I’d never cheat on you, Talia. You know that.”

I do know that. I trust Noel. I wouldn’t have married him if I didn’t trust him. But when I saw him with that other woman, I just . . . I lost it.

“I love you, Talia.” His brows knit together. “You’re the most important person in the world to me, and I wouldn’t do anything to hurt you. I will always be faithful to you.”

“You swear?”

“On my life.” He takes another step closer to me. “And you know it’s true, because if I ever did cheat on you, you’d probably kill me.”

I laugh at his joke, except . . . well, is it a joke? Noel says he loves me, but I love him just as much. I love him so much that the thought of him ever being unfaithful to me is unbearable. If he ever did something like that . . .

“Let’s go back inside.” Noel throws his arm around my shoulders. “You look like you’re freezing.”

Even though I don’t feel the cold, I crave the warmth of his body. I close my eyes, waiting for him to press his lips against mine. But he doesn’t.

“Open your eyes, Talia,” he whispers in my ear, his breath tickling my neck.

“What?”

“Open your eyes.”

CHAPTER 8 PRESENT DAY

“І що?”

“І що?” - я розводжу руками. “Те, що ти їй був потрібен.”

“Я їй не був “потрібен”.”

“Ще й як був!” - я хитаю головою. “Ти страшенно сексуальний.”

На його суворому обличчі з’являється ледь помітна посмішка. “Ну, дякую. Але навіть якщо це правда, нічого б не сталося.” Він робить крок до мене. “Я б ніколи тобі не зрадив, Таліє. Ти ж це знаєш.”

Я це знаю. Я довіряю Ноелю. Я б не вийшла за нього заміж, якби не довіряла. Але коли я побачила його з тією іншою жінкою, я просто... зірвалася.

“Я кохаю тебе, Таліє.” Його брови зводяться докупи. “Ти найважливіша людина в моєму житті, і я ніколи не зробив би нічого, що могло б тебе образити. Я завжди буду тобі вірним.”

“Клянешся?”

“Своїм життям.” Він робить ще один крок до мене. “І ти знаєш, що це правда, бо якби я колись тобі зрадив, ти, мабуть, мене вбила б.”

Я сміюся з його жарту, але... чи це жарт? Ноел каже, що любить мене, але я кохаю його не менше. Я кохаю його так сильно, що сама думка про те, що він може мені зрадити, нестерпна. Якби він колись таке зробив...

“Ходімо всередину,” - Ноел обіймає мене за плечі. “Ти змерзла.”

Хоч я й не відчуваю холоду, мені хочеться тепла його тіла. Я заплющую очі, чекаючи, що він притулиться губами до моїх. Але цього не стається.

“Відкрий очі, Таліє,” - шепоче він мені на вухо, і його подих лоскоче шию.

“Що?”

“Відкрий очі.”

РОЗДІЛ 8 СЬОГОДНІ

My eyes fly open.
I was dreaming about Noel again. The same way I have almost every night recently. The dreams seem so real. So real that I feel like I could lean forward and kiss my husband, but every time I try to, I wake up before it happens.

I never get to kiss him—I always wake up first. Every. Single. Time.

Two days ago, I was certain that I saw Noel visiting with that other inmate. That man looked so much like my husband, even down to the broken nose. It had to be him.

Except how could it be? He's dead. Whether I killed him or not might be a matter of debate, but he is most definitely dead—nobody is arguing that point. I saw his dead body. The only place he is still alive is in my dreams, but that was no dream.

Although . . .

After the explosion, I saw the paramedics wheeling Noel's body out of our incinerated home. But of course, there was a sheet covering him, from head to toe. They wouldn't let me look—they said it was better if I didn't see him like that.

So the fact is, I never actually saw Noel's body and confirmed that it was him. The police told me they used DNA to positively identify his scorched remains, but all I have to go on is what they told me. What if the DNA evidence was wrong?

What if it wasn't Noel who burned to death in that house? Yes, this all seems incredibly unlikely. If it wasn't Noel who died that night, who was it? Some random burglar who happened to be in the wrong place at the wrong time? That still wouldn't explain the DNA match. And it wouldn't explain why Noel vanished without a trace.

The most likely explanation is the most obvious: I've been missing my husband so desperately that I imagined that stranger was him.

Мої очі різко розплющуються.
Мені знову снівся Ноел. Так само, як майже щочоночі останнім часом. Ці сни здаються такими реальними. Настільки реальними, що мені здається: варто лише нахилитися вперед - і я поцілую свого чоловіка. Але щоразу, коли я намагаюся це зробити, я прокидаюся раніше.

Я ніколи не встигаю його поцілувати - я завжди прокидаюся першою. Кожного. Разу.

Два дні тому я була впевнена, що бачила Ноела, який розмовляв з іншою ув'язненою. Той чоловік був дуже схожий на мого чоловіка - аж до зламаного носа. Це мусив бути він.

Але як таке можливо? Він мертвий. Чи вбила я його, чи ні - це питання дискусійне, але він точно мертвий - ніхто цього не заперечує. Я бачила його мертво тіло. Єдине місце, де він досі живий, - мої сни, але це не був сон.

Хоча...

Після вибуху я бачила, як парамедики вивозили тіло Ноела з нашого згорілого дому. Але, звісно, його було повністю накрите простирадлом з голови до ніг. Мені не дозволили подивитися; сказали, що так буде краще, що мені не варто бачити його в такому стані.

Тож правда в тому, що я ніколи насправді не бачила тіла Ноела й не переконалася, що це був саме він. Поліція повідомила, що для точної ідентифікації обгорілих останків використали ДНК-аналіз, але все, на що я можу спиратися, - це їхні слова. А що, як ДНК-докази були помилковими?

А що, як у тому будинку згорів не Ноел? Так, усе це здається неймовірно мало ймовірним. Якщо тієї ночі загинув не Ноел, то хто ж тоді? Якийсь випадковий грабіжник, що опинився не в тому місці й не в той час? Це все одно не пояснює збіг ДНК. І не пояснює, чому Ноел зник без жодного сліду.

Найбільш ймовірне пояснення є найочевиднішим: я так відчайдушно сумую за своїм чоловіком, що уявила, ніби той незнайомець був ним.

CHAPTER 9 BEFORE

Noel is late getting home again.

I sit at the kitchen table, checking my watch as I drum my fingers against the table. It's nearly nine o'clock, and he told me that tonight he would definitely be home by seven. Seven came and went, along with several apologetic text messages. I'm so sorry. I'll be home earlier tomorrow night for sure. I promise.

I'll be home earlier. Why am I even surprised? These days, it's more surprising when he actually makes it home when dinner is first coming out of the oven. I'm getting sick of his apologies—sick of keeping our dinner warm in the oven until whatever time he decides to come home.

Finally, at ten minutes after nine, the lock turns in our front door. I get to my feet and remove the chicken I made from the oven. It was delicious and juicy at seven, although it has surely dried out over the last two hours. Noel will insist it's great, though. He always does.

"I'm so sorry, Talia." Those are his first words as he bursts into the kitchen, wearing his usual work outfit of a wrinkled dress shirt, no tie, and khaki pants. "One of the tests we were doing ran long. I wanted to leave, but I couldn't."

"Uh-huh." I toss my ruined chicken on the kitchen table, even though what I really want to do is throw it at his head. "Well, I know your work is very important."

"You're important," he insists. "And we're almost at the finish line. I swear."

"Uh-huh."

"After this is done," he says, "we are going to take a vacation. Maybe the Bahamas or Hawaii. Someplace warm with beaches and no phones at all."

РОЗДІЛ 9 РАНІШЕ

Ноел знову запізнюється додому.

Я сиджу за кухонним столом, поглядаючи на годинник і постукуючи пальцями по столу. Майже дев'ята вечора, а він сказав, що сьогодні точно буде вдома о сьомій. Сьома година минула, а з нею і кілька вибачливих смс. Мені дуже шкода. Завтра ввечері я точно прийду раніше. Обіцяю.

Я прийду раніше. Чому я взагалі дивуюся? Останнім часом дивно, що він приходить додому, коли вечеря щойно дістається з духовки. Мені набридли його вибачення - набридло тримати нашу вечерю в духовці, поки він вирішить прийти додому.

Нарешті, о 21:10, у вхідних дверях повертається ключ. Я встаю й виймаю з духовки курку, яку приготувала. О сьомій вона була соковитою й неймовірно смачною, але за ці дві години напевно пересохла. Проте Ноель буде наполягати, що вона чудова. Він завжди так каже.

"Мені так шкода, Таліє." Це його перші слова, щойно він вривається на кухню, у своєму звичному робочому вбранні: пом'ята сорочка, без краватки, хакі-штани. "Один із тестів, які ми проводили, затягнувся. Я хотів піти, але не міг."

"Ага". Відповідаю я й кидаю зіпсовану курку на кухонний стіл, хоча насправді мені хочеться кинути її йому в голову. "Ну так, я знаю, твоя робота дуже важлива."

"Ти важливіше," - наполягає він. "І ми майже на фініші. Клянуся."

"Ага."

"Коли з цим буде покінчено," - каже він, - "ми поїдемо у відпустку. Можливо, на Багами або на Гаваї. Кудись, де тепло, з пляжами й без жодних телефонів."

His words defuse my anger a bit. That does sound like a very nice vacation. Although a vacation where we never left our room for two weeks would also be nice.

And maybe we can get pregnant on the dream vacation. I couldn't have imagined it five or six years ago, but I'm finally ready to start a family. If Noel would only cut back his hours a little, he'd be a great dad. A baby might be the motivation he needs to spend more time with his family.

He crosses the room to where I'm standing. He gently tugs off my oven mitts and puts his arms around me. He leans in to kiss me, and I almost let him, but then at the last second, I stiffen under his embrace. I turn away so that his lips only brush the top of my forehead.

"Do you want to eat?" I say in a voice that sounds like it isn't my own.

"Yes," he says, "but first, let me jump in the shower. I feel like I'm covered in chemicals. It'll be five minutes. I promise."

"And maybe tonight," I add, "you and I can . . . you know . . ."

He grimaces, which is the last reaction I would expect from a red blooded male whose wife just told him he was going to get lucky tonight.

"Talia, honey, I'm so beat. I . . . I'd probably fall asleep in the middle of it. Rain check?"

I nod slowly. "Rain check."

I stand frozen in the kitchen as I watch my husband climb the stairs to the second floor of our house. His instinct to take a shower is a good one. Noel has lost his sense of smell, but I haven't, and I am very aware that he reeks of another woman's perfume.

CHAPTER 10 PRESENT DAY

Його слова трохи знімають мою злість. Це дійсно звучить як дуже приємний відпочинок. Хоча відпустка, під час якої ми б узагалі не виходили з номера протягом двох тижнів, теж була б чудовою.

І, можливо, у тій ідеальній відпустці ми могли б завагітніти. Я й уявити не могла цього п'ять чи шість років тому, але тепер я нарешті готова створити сім'ю. Якби Ноел лише трохи скоротив робочі години, з нього вийшов би чудовий батько. Дитина могла б стати тією мотивацією, якої йому бракує, щоб більше часу проводити з родиною.

Він перетинає кімнату й підходить до мене. Обережно знімає з моїх рук прихватки й обіймає мене. Він нахиляється, щоб поцілувати, і я майже дозволяю йому це, але в останню мить напружуюся в його обіймах. Я відвертаюся, і його губи лише торкнулися мого чола.

"Будеш їсти?" - Питаю я голосом, який звучить ніби не моїм.

"Так," - відповідає він, "але спочатку дай мені прийняти душ. Мені здається, я весь у хімікатах. Це займе п'ять хвилин. Обіцяю."

"І, можливо, сьогодні ввечері," - додаю я, "ми з тобою можемо... ну, ти знаєш..."

Він кривить обличчя, що є останньою реакцією, яку я очікувала б від справжнього чоловіка, чия дружина щойно натякнула, що сьогодні йому "пощастить".

"Таліє, кохана, я такий виснажений. Я... напевно, заснув би прямо посеред цього. Можемо перенести?"

Я повільно киваю. "Перенесемо."

Я стою, завмерши, на кухні, спостерігаючи, як мій чоловік піднімається сходами на другий поверх нашого будинку. Його рішення прийняти душ - мудре. Ноел втратив нюх, але я - ні, і я дуже добре відчуваю, що він просякнутий чужими парфумами.

РОЗДІЛ 10 СЬОГОДНІ

I wake up with a jolt, an uneasy feeling in the pit of my stomach. I've been dreaming about Noel every night recently, but this is the first dream I've had that took place after I found out that he . . . well, you know.

It's not a time I want to think about. I certainly don't want to dream about it. It's bad enough that my days on death row are so miserable—I used to look forward to escaping into my dreams. If those dreams turn into nightmares . . .

I sit up on my flimsy mattress, noticing that I am covered in a layer of sweat. It's very uncomfortable, but I have no change of clothes within my cell. So I just need to deal with the discomfort. That annoying beeping sound is also going off somewhere in the prison, which may have been what wrenched me from sleep. There's no end to the torment I have to endure in this place.

On the plus side, at least there isn't a rat in my bed.

“Kemper?”

I lift my head at the sound of the female voice coming from behind the door to my cell. It sounds like Rhea. She must have pulled the night shift.

“Kemper? Are you awake?”

I crawl out of bed and stumble in the direction of the door. “Yes,” I say, although my voice is even more hoarse than usual. My throat feels painfully parched. I'd sign a confession for an extra glass of water with my meals. “I'm awake.”

“I just wanted to tell you,” Rhea says in a whisper, like she doesn't want the other guards to hear her, “I looked into that man you were interested in. Found out who he is.”

I am suddenly wide awake. I forget all about my sweat-soaked clothes and the rat that is almost certainly scurrying around my cell. “Who is he?”

“He's a chaplain,” she says. “His name is Richard Decker. Father Decker.”

Я прокидаюся різко, з тривожним відчуттям десь під грудьми. Останнім часом я щонаочі бачу Ноела у своїх снах, але це перший сон, який я побачила після того, як дізналася, що він... ну, ти розумієш.

Це не той період мого життя, про який я хочу думати. І вже точно не той, про який хочу бачити сни. Досить і того, що мої дні в камері смертників такі жахливі - раніше я з нетерпінням чекала на втечу у свої сни. Якщо ж і вони перетворяться на кошмари...

Я сідаю на свій тонкий матрац і помічаю, що вся вкрита потом. Відчуття вкрай неприємне, але змінного одягу в камері в мене немає. Тож доводиться миритися з цим дискомфортом. Десь у глибині в'язниці знову лунає той дратівливий писк, який, можливо, саме він і вирвав мене зі сну. Муки, які я мушу терпіти в цьому місці, не мають кінця.

Але якщо шукати світлу сторону, то принаймні цього разу в моєму ліжку немає щура.

“Кемпер?”

Я піднімаю голову, почувши жіночий голос з-за дверей моєї камери. Схоже на Рею. Вочевидь, у неї сьогодні нічна зміна.

“Кемпер? Ти не спиш?”

Я сповзаю з ліжка й, хитаючись, підходжу до дверей. “Так,” - відповідаю я, хоча мій голос ще хрипкіший, ніж зазвичай. Горло боляче пересохло. Я б підписала зізнання за додаткову склянку води до їжі. “Я не сплю.”

“Я просто хотіла тобі сказати,” - шепоче Рея, ніби не хоче, щоб інші охоронці її почули, “Я перевірила того чоловіка, який тебе зацікавив. Дізналася, хто він.”

Я миттєво прокидаюся. Забуваю і про мокрий від поту одяг, і про щура, який майже напевно бігає десь у камері. “Хто він?”

“Він капелан,” - каже вона. “Його звали Річард Декер. Отець Декер.”

A chaplain? I suppose that makes sense, especially given the way he was dressed. But it also doesn't make any sense at all. He looked so much like Noel. The fact that he's a chaplain might explain why he was in the prison the other day, but it doesn't explain the similarity in appearance. It doesn't explain the feeling I got when our eyes met.

"Could I see him for a visit?" I ask her.

There's a pause behind the door. "Yes. I can arrange for Father Decker to give you your last rites once they move you to death watch."

Death watch. When there are three days left before my execution, I will be moved to death watch in preparation for the final event. It is not something I am looking forward to.

"My understanding," Rhea says, "is that he has performed last rites before for other death row inmates."

Everything she is telling me strongly indicates that Father Decker is exactly who he says he is. He is a chaplain who councils inmates and offers last rites when they are needed. The thought that this man could be my dead husband is almost too ridiculous for words.

Yet, I can't stop thinking that's exactly who he is.

"Please set it up," I croak.

"I'll do that," Rhea says softly. "I think it will give you peace."

I want to look that man in the eyes. When I do, I will know exactly who he is.

CHAPTER 11 BEFORE

How could I have been so stupid? I've wanted so desperately to trust Noel that I've missed every blatantly obvious sign that he's been cheating on me.

Капелан? Певною мірою це має сенс, особливо з огляду на те, як він був одягнений. Але це також не має жодного сенсу. Він був надто схожий на Ноела. Те, що він капелан, може пояснити, чому того дня він був у в'язниці, але це не пояснює схожість у зовнішності. І точно не пояснює того відчуття, яке охопило мене, коли наші погляди зустрілися.

"Я можу побачитися з ним?" - запитую я.

За дверима настає пауза. "Так. Я можу домовитися, щоб отець Декер здійснив для тебе останні обряди, коли тебе переведуть до камери смертників."

Камера смертників. За три дні до виконання вироку мене переведуть туди в підготовці до фінального етапу. Це зовсім не те, чого я чекаю з нетерпінням.

"Наскільки мені відомо," - продовжує Рhea, "він уже проводив останні обряди для інших ув'язнених смертного коридору."

Усе, що вона говорить, переконливо вказує на те, що отець Декер є саме тим, за кого себе видає. Він - капелан, який консультує ув'язнених і проводить останні обряди, коли це необхідно. Думка про те, що цей чоловік може бути моїм мертвим чоловіком, здається майже абсурдною.

І все ж я не можу позбутися відчуття, що це саме він.

"Будь ласка, домовся про це," - хриплю я.

"Я це зроблю," - тихо відповідає Рhea. "Думаю, це принесе тобі спокій."

Я хочу подивитися цьому чоловікові в очі. Коли це станеться, я точно знатиму, хто він насправді.

РОЗДІЛ 11 РАНІШЕ

Як я могла бути такою дурною? Я так відчайдушно хотіла довіряти Ноелю, що не помічала всіх до болю очевидних ознак того, що він мені зраджує.

The perfume, for one. After I smelled it that one time, I became attuned to it, and every time he came home, I sniffed him and realized he always smelled like that perfume. It's been a week, and every single time he goes to "work," he comes back stinking of eau de slut.

There's also, of course, his constant absences. And the lack of interest in sex. The first couple of years we were married, we were hot and heavy. And even after that, Noel was always up for it if I was. Always. It's only in the last six months or so, right when his "work schedule" has ramped up, that he has complained about being too tired.

I have spent most of the last week driving myself crazy. I even took a day off from work and parked outside the building where Noel works, determined to follow him, the same way I did with Franklin when I suspected he was cheating on me all those years ago. I had been so furious with Franklin—I was planning to go postal on his beloved car with a Louisville Slugger. But the cute boy with the infectious grin who taught me how to hawk phlegm into a Diet Coke kept me from doing anything rash.

There's nobody like Noel to stop me now, so I spent the day sitting outside his building in my car. He never left once, which made me realize that if he is cheating, it must be with someone he knows from work. Do they do it in an empty lab? A supply closet?

It's five o'clock now, and I'm sitting on our living room sofa. I've got a paperback copy of *The Nantucket Restaurant* by Pamela Kelley in my hand, and even though I was devouring it last week, I haven't managed to read even a sentence since smelling that perfume. Noel has promised he will be home for dinner, and he seemed to really mean it.

As I shift on the sofa, trying to find a comfortable position, something crinkles beneath me—it sounds like a piece of paper. I reach

Хоча б парфуми. Після того разу, коли я вперше відчула цей запах, я почала впізнавати його одразу. Щоразу, коли Ноел повертався додому, я принюхувалася й розуміла: він завжди пахне тими самими парфумами. Минув тиждень, і кожного разу, коли він ішов "на роботу", він повертався, наскрізь просочений цим ароматом.

Звісно, є ще його постійні відсутності. І майже повна відсутність інтересу до близькості. Перші кілька років нашого шлюбу між нами все палало, ми були гарячі й пристрасні. І навіть після того Ноел завжди був не проти, якщо цього хотіла я. Завжди. Лише за останні місяці, саме тоді, коли його "робочий графік" різко ускладнився, він почав скаржитися на втому.

Більшу частину минулого тижня я провела, зводивши себе з розуму. Я навіть узяла вихідний і припаркувалася біля будівлі, де працює Ноел, твердо вирішивши простежити за ним - так само, як колись зробила з Франкліном, коли запідозрила його у зраді багато років тому. Тоді я була настільки розлючена, що планувала розбити його улюблену машину бейсбольною битою Louisville Slugger. Але той милий хлопець із заразливою усмішкою, який навчив мене, як правильно харкати мокротинням у дієтичну колу, вберіг мене від необачного вчинку.

Зараз ніхто, крім Ноела, не може мене зупинити, тому я весь день я просиділа в машині біля будівлі, де він працює. Ноел жодного разу не виходив, і це змусило мене зрозуміти: якщо він і зраджує, то з кимось із роботи. Вони роблять це в порожній лабораторії? У комірчині для приладдя?

Зараз п'ята година вечора, я сиджу на дивані у нашій вітальні. В руках у мене паперове видання *The Nantucket Restaurant* Памели Келлі, і хоча ще минулого тижня я буквально ковтала цю книжку, відколи відчула ті парфуми, не змогла прочитати жодного речення. Ноел пообіцяв, що сьогодні точно буде вдома на вечерю, і цього разу він справді звучав переконливо.

Коли я трохи зсуваюся на дивані, намагаючись влаштуватися зручніше, підо мною щось шурхотить - ніби папірець. Я заглядаю під

under the cushions, searching for the source, and come up with a small scrap of paper. It's a receipt.

I peer at the fading print on the receipt, from a local jewelry store. The last four digits of our credit card number were used to purchase a fairly expensive necklace. Since the receipt was dated well over a week ago and there are no anniversaries or holidays coming up that he might be holding on to it for, it seems that if it were meant for me, he would have given it to me already. No, I strongly suspect the recipient of this intended gift has already received it.

Maybe she's wearing it right now.

How dare he? Noel never buys me jewelry, and certainly never anything this expensive. Apparently, I'm not worth it. But she is.

This isn't really happening. It can't be. Noel wouldn't cheat on you—this must all be a terrible dream.

A text message pings on my phone. My blood boils—it must be Noel, telling me he's going to be late again. Except, as it turns out, the message is from Kinsey:

Feel like grabbing dinner out tonight? I'm so sick of home cooking.

I don't feel like having a fun night out. I am so furious, it feels like I might explode. Noel swore he would never cheat on me. He promised on his life. He knows it's something I'm sensitive about, and the fact that he would betray me this way feels unforgivable.

Whoever this other woman is, he is clearly infatuated with her. He loves her more than he's ever loved me—after all, he's never bought me a necklace that costs four figures. He's probably figuring out a way to try to leave me.

I ignore Kinsey's text message and wander into the kitchen. Even though I have zero appetite, I may as well throw something together for dinner. It won't do me any good to starve to death.

I fill a pot with water and put it on the stove. I turn the dial on, but the flame doesn't catch right away. Our stove is a piece of shit and really

подушки, шукаючи джерело, і знаходжу маленький клаптик паперу. Це квитанція.

Я вдивляюся в уже трохи вицвілий друк з місцевого ювелірного магазину. За останні чотири цифри нашої кредитної картки було придбано досить дороге намисто. Оскільки квитанція була датована більше ніж тиждень тому, а найближчим часом не передбачається жодних річниць чи свят, здається, що якби вона була призначена для мене, він уже б мені її подарував. Ні, я майже впевнена: адресатка цього подарунка вже його отримала.

Можливо, вона носить його просто зараз.

Як він посмів? Ноел ніколи не купував мені прикрас, і вже точно нічого настільки дорогого. Виходить, я цього не варта. А вона - варта.

Цього не може бути насправді. Просто не може. Ноел не зрадив би мене - усе це, мабуть, якийсь жахливий сон.

Телефон подає сигнал повідомлення. У мене закипає кров - напевно, це Ноел пише, що знову затримається. Але ні, повідомлення від Кінсі:

Може, сходимо сьогодні повечеряти кудись? Мені вже набридла домашня їжа.

Я не в настрої весело провести вечір. Я настільки розлючена, що здається, ось-ось вибухну. Ноел клявся, що ніколи мені не зрадить. Він обіцяв життям. Він знає, що я дуже чутлива до цього, і те, що він зрадив мене таким чином, здається мені непростимим.

Хто б не була ця інша жінка, очевидно, він нею захоплений. Він кохає її більше, ніж будь-коли кохав мене — зрештою, мені він ніколи не купував прикрас за чотири тисячі доларів. Напевно, він уже обмірковує, як піти від мене.

Я ігнорую повідомлення Кінсі й йду на кухню. Хоч апетиту в мене зовсім немає, все одно варто щось приготувати на вечерю. Померти з голоду мені точно не допоможе.

Я наливаю в каструлю воду й ставлю її на плиту. Вмикаю конфорку, але полум'я не запалюється відразу. Наша плита -

needs to be replaced, but that's the last thing I want to think about. After all, if Noel and I get divorced, we will have to sell the house. No point in buying new appliances right now.

I wait for the burner to ignite. The odor of gas hits my nostrils, which twitch in response. This seems to happen too much with this stove, but Noel is never bothered by it because he can't smell the gas.

The stench of gas in the kitchen grows stronger. Natural gas is actually odorless, and the smell is added in order to alert people that there's a gas leak. If I came into my kitchen and smelled gas the way I do now, I would know not to use the oven and possibly to call the fire department.

Noel wouldn't know, though.

If I left some food on the stove for him to heat up, he would do it even if the gas odor was stifling. He would have no idea that igniting the stove would result in an explosion that would seriously injure him.

It might even kill him.

Of course, if such a thing were to happen, I couldn't be here. If there were an explosion, I wouldn't want to be anywhere nearby. And of course, I would need an alibi.

Yes, Officer, I was with my friend Kinsey all evening. It was such a terrible tragedy. If only I had been home, I would have smelled the gas. I could have stopped it.

Noel deserves this. I loved him with my entire heart and soul, and what did he do? He betrayed me in the worst possible way. I take out my phone and type a message to Kinsey:

Let's go out!

суцільний мотлох і давно потребує заміни, але це останнє, про що мені зараз хочеться думати. Зрештою, якщо ми з Ноелом розлучимося, будинок доведеться продавати. Купувати нову техніку зараз немає сенсу.

Я чекаю, поки загориться конфорка. Запах газу потрапляє в мої ніздрі, які у відповідь здригаються. З цією плитою таке трапляється надто часто, але Ноела це ніколи не турбувало, бо він не відчуває запахів.

Сморід газу на кухні стає сильнішим. Насправді природний газ не має запаху, його додають спеціально, щоб попередити людей про витік. Якби я зайшла на кухню й відчула газ так, як зараз, я б точно не користувалася плитою й, можливо, подзвонила б пожежникам.

Але Ноел цього не відчує.

Якщо я залишу для нього їжу на плиті, щоб він її розігрів, він би це зробив, навіть якщо запах газу був би задушливим. Він би не мав уявлення, що запалення плити призведе до вибуху, який серйозно травмує його.

А може, навіть уб'є.

Звичайно, якби таке сталося, я не могла б бути тут. Якби стався вибух, я не хотіла б бути десь поблизу. І, звичайно, мені знадобилося б алібі.

Так, офіцере, увесь вечір я була з подругою Кінсі. Це була така жахлива трагедія. Якби я була вдома, я б відчула запах газу. Я б могла це зупинити.

Ноел на це заслуговує. Я кохала його всім серцем і душею - і що він зробив? Зрадив мене найгіршим чином. Я дістаю телефон і пишу повідомлення Кінсі:

Ходімо кудись!

CHAPTER 2. LEXICO-STYLISTIC ANALYSIS OF EMOTIONALLY CHARGED LEXIS AND EXPRESSIONS OF PSYCHOLOGICAL STATES IN *DEATH ROW*

2.1 Book description

Freida McFadden is an American writer who is widely known for her popular psychological thrillers. In addition to writing fiction, she works as a practicing neurologist and specializes in traumatic brain injuries. She graduated from Harvard University, and her professional medical background strongly influences her literary work. McFadden often uses her knowledge of psychology and human behavior to create realistic characters and tense situations. Since she began publishing her works in 2013, she has become popular for her fast-paced stories with suspense and unexpected plot twists. One of her most successful novels, *The Housemaid*, became an international bestseller and helped establish her as a significant figure in the contemporary thriller genre. [Ginger, 2023]

The novella *Death Row* (2025) belongs to the genre of psychological thriller and also includes elements of prison literature. The text focuses on the inner emotional and psychological state of the main character and shows the harsh reality of life on death row. The story is narrated in the first person and in the present tense, which creates a strong sense of involvement. As a result, the reader experiences the events almost simultaneously with the protagonist. McFadden's writing style is simple but effective: it is based on short, fast-moving sentences and a fragmented structure that helps maintain constant tension. The dark atmosphere of the prison is created through simple but vivid details, especially those related to physical feelings and emotional reactions. The subtle details added throughout - the noises, the smells - are what make the story come alive and engage the reader [David's Book Blurg, 2025]. Although the general tone of the novella is serious and emotionally intense, moments of irony sometimes appear, adding depth to the narrator's voice.

The target audience of *Death Row* consists mainly of adult readers who are interested in psychological thrillers, crime fiction, and emotionally intense stories. Due to its clear language and dynamic plot development, the novella is easy to read and suitable for a wide audience. It can attract both long-time fans of McFadden's work and readers who are discovering her writing for the first time. [David's Book Blurg, 2025]

The plot of *Death Row* centers on Talia Kemper, a woman who is waiting for execution after being convicted of murdering her husband. Even though she has an alibi and no clear motive, she is found guilty, and her strong belief in her own innocence becomes an important part of the story. Talia's daily life is filled with isolation, fear, and emotional instability. The story takes a dramatic turn when, during a prison visit, she sees a man who looks exactly like her supposedly dead husband. This moment makes the reader question everything that was known before and changes the direction of the story. Through flashbacks and gradually revealed details, the novella shows hidden psychological conflicts and the true circumstances behind the crime. The final twist is unexpected and forces the reader to rethink the entire story, highlighting the complexity of both the characters and the themes explored in the text.

Translating *Death Row* into Ukrainian presents several significant challenges. One of the main difficulties lies in rendering the emotionally charged vocabulary and subtle descriptions of psychological states. These elements require careful lexical choices to keep their emotional effect. Another challenge is related to prison terminology and slang, which must be adapted in a way that sounds natural in Ukrainian and reflects the cultural context. In addition, it is important for the translator to maintain the original rhythm of the narrative, including short sentences, quick changes between present events and memories, and constant suspense. Munday emphasizes that in literary translation, style and tone must be treated as carriers of meaning, and their loss substantially weakens the overall effect of the translated text [Munday, 2016, p. 43-45]. Preserving the dark, tense atmosphere of the novella while keeping its plot twists effective and unexpected is therefore central to producing an expressive Ukrainian translation.

2.2. Identification of emotionally charged lexis and its translation relevance

Examining vocabulary saturated with emotional undertones in textual material is a cornerstone of modern linguistic study. This focus arises from the author's reliance on language not just to recount occurrences, but crucially, to depict the inner worlds of characters, including their feelings and cognitive states. Emotional states are an essential element of literary representation, and the linguistic means used to express them give the text its depth and expressiveness.

Emotionally resonant lexicon comprises words possessing a significant affective charge, capable of communicating or eliciting the emotional stance of the voice or the recipient (be it terror, fury, worry, or delight). These terms feature not merely a literal definition, but also an associated (emotional) meaning layer that influences how the utterance is processed [Bednarek, M. 2019, p. 1-21]. Similarly, utterances denoting psychological conditions are verbal resources (drawn from vocabulary, sentence structure, and stylistic register) that reveal the subject's or character's internal mental condition [Dewaele, 2013, p. 475-479].

The language utilized within a literary creation discharges an expressive function parallel to its descriptive function, serving to accurately mirror the complex psychological environments experienced by the individuals populating the story. Via intentional word choice, deployment of figures of speech, and subtle shifts in context, the creator shapes the work's emotional atmosphere. Contemporary scholarship in stylistics and cognitive linguistics underscores that affective meaning emerges not solely from isolated words but through their interplay with the surrounding text and narrative architecture [Semino, 2014; Stockwell, 2020].

In Freida McFadden's novel *Death Row*, language charged with feeling is frequently instantiated through terminology and phrases that evoke the predicament's tension and bleakness. Pinpointing and selecting the linguistic elements that encapsulate emotionally charged language and representations of mental states constitutes a primary phase in the lexical and stylistic examination of written literature. Given that linguistic expression of feeling frequently lacks overt declaration, identifying it necessitates a structured methodology geared toward target-language realization.

Crucially, from a translational perspective, the translation of emotionally charged lexis is a complex process, as it may involve the potential loss, intensification, or redistribution of emotional meaning. These transformations arise because emotional concepts are embedded in the cognitive and cultural framework of the source language, while target-language equivalents often differ in connotation and stylistic register.

Potential loss occurs when the emotional charge of a unit is reduced or neutralized in translation, for instance due to register constraints (for example, softening strong profanity to fit the target text's tone) or the absence of an equally expressive equivalent.

Intensification, in turn, involves strengthening the emotional impact in the target text, often through more expressive lexical choices, either to compensate for previous loss or to maintain the intended emotional effect.

Redistribution refers to cases where emotional meaning is preserved overall but shifted to other linguistic elements, for example from a lexical unit to a syntactic or idiomatic expression in order to ensure naturalness.

These transformations must be carefully motivated, as the translator's task is to preserve not only the semantic content, but also the emotional effect and psychological impact of the original text.

Given the translation challenges mentioned above, selecting linguistic material for analysis requires a structured approach. In this study, five principal criteria are used to identify emotionally charged vocabulary and expressions that reflect psychological states:

Emotional Tonality

The foremost standard involves the inherent affective coloring of the linguistic entity, which may be realized either explicitly, through direct naming of emotions (e.g., dread, fury, unease), or implicitly, through connotations and situational meaning.

This can be illustrated by expressions such as “I am so furious, it feels like I might explode” and “I’m so lonely in this cell”, where the emotional state is directly verbalized. At the same time, phrases like “my blood boils” or “all I feel is numb” convey emotional meaning more implicitly through figurative or descriptive language.

As affirmed by Baker, the appraisal of emotional content is a vital part of textual comprehension because it conditions the reader’s stance toward the described happenings. Within creative writing, it is frequently the vocabulary imbued with feeling that acts as the chief mechanism for producing a psychological impact and fostering a sense of shared experience with the audience.

Contextual Significance

The second standard centers on the reliance of a linguistic unit upon its context. In literary artifacts, a word’s meaning is not fixed but is established dynamically. The specific situation dictates whether the unit maintains a neutral function or gains expressive or emotional weight.

The cognitive-stylistic perspective posits that meaning-making is an active construction process influenced by the narrative viewpoint, the text’s overall structure, and the interaction among various linguistic components [Stockwell, 2020, p.65-70].

This can be illustrated by expressions such as “What the hell is going on here?”, where the lexical items themselves are not inherently emotional, yet within the given situation they convey confusion and distress. Similarly, the phrase “This is worse. Much worse.” acquires strong emotional intensity only through its narrative context, reflecting the character’s growing sense of despair and psychological pressure.

Intensity of the Affective Display

The third criterion pertains to the intensity level of the emotional manifestation. Feelings presented in writing can range across a spectrum of force, from subtle to highly potent. This differentiation enables the mapping of emotional gradations, a crucial aspect for stylistic evaluation.

Intensity finds realization at multiple linguistic tiers: lexical choice (e.g., uneasy versus petrified), morphological markers (intensifiers such as truly, profoundly), and syntactic arrangements (including recurrences, truncated sentences, or exclamations).

Emotional intensity is further heightened through syntactic devices, as seen in the expression “No! Please!”, where fragmentation and the exclamation mark amplify the emotional impact.

Functional Role

The fourth standard is the functional placement of the linguistic element. Emotionally charged vocabulary fulfills a pragmatic objective geared toward cultivating an emotive ambience, sketching character profiles, and advancing the plotline.

In *Death Row*, emotive terms assume an interpretive function, guiding the audience toward a specific emotional reception of the events [Jeffries and McIntyre, 2010, p. 28]. For example, statements such as “they treat me like a wild animal,” help reveal the character’s personality by emphasizing their feelings of dehumanization and isolation, while “I’m going to die” serves to advance the plot and heighten tension.

Level of Linguistic Implementation

The fifth criterion encompasses the hierarchical level of the linguistic unit. The lexical level includes individual words with emotional connotation, such as “terrified”. The phrase level encompasses word combinations and set phrases, such as “my voice is hoarse” or “it feels like there are glass shards in my throat.” The sentence level involves syntactic constructions that convey psychological states, as in “Don’t touch me!”. Finally, the discursive level includes metaphors, idioms, and symbolic structures, such as “this place is a cage,” which reflect the character’s sense of confinement and psychological pressure.

Semino emphasizes that multi-level analysis allows us to properly describe the mechanisms of emotional expression, since emotionality in the text is often the result of the interaction of several linguistic means at the same time.

In this context, it is important to further classify emotionally coloured vocabulary according to its functional and semantic properties. From this perspective, lexicostylistic scrutiny involves investigating linguistic units considering their semantics, rhetorical shading, implied meanings, and functional contribution within the text, enabling the ascertainment of their part in cultivating the emotional effect and the writer's distinctive manner [Jeffries and McIntyre, 2010, p. 25-30]. **Accordingly**, A. Pavlenko offers the following typology of emotionally coloured vocabulary.

Emotionally coloured vocabulary can be classified into three main types: emotion words, emotion-related words, and emotion-laden words. This typology is based on the relationship between lexical units and emotional meaning, as well as on their functional role in communication.

Emotion words directly denote specific affective states or processes, such as *fear*, *anxiety*. They function to describe emotions explicitly or to express them in discourse. For instance, expressions like “I’m going to die” or “there’s no hope” verbalize emotional states.

Translating emotion words can be challenging due to semantic differences between languages. A direct equivalent in the target language may carry a different level of emotional intensity, which can result in either a loss of meaning or an unintended intensification of the original meaning.

In contrast, **emotion-related words** do not name emotions directly but describe associated behavioral or physical manifestations. These include units such as *tears*, *to cry*, *to scream*, or *to tremble*. They reflect emotional states indirectly, through observable actions.

The translation implications of emotion-related words can be difficult due to cross-cultural differences in the expression of physical reactions. Literal rendering may sound unnatural, so the translator may need to modify the expression or choose a functionally equivalent unit that conveys the same psychological state.

Emotion-laden words represent another category of vocabulary that does not denote emotions explicitly but is capable of evoking strong emotional reactions. This group includes several subtypes, such as taboo and swearwords (*shit*), insults (*asshole*), reprimands (*wake up*), endearments (*honey*), and aversive words (*death*, *murder*, *execution*). As M. Bednarek notes, these words show how language works on several levels. Emotion-laden words, especially taboo words and insults, are hard to translate because they depend on tone and culture. In Ukrainian, they often need to be adapted, which may involve the loss, intensification or redistribution of emotional meaning, in order to sound natural and preserve the emotional effect.

It should be noted that the boundaries between these categories are not always clearly defined. Certain lexical items may shift between categories depending on context, and even neutral words can acquire emotional meaning in specific communicative situations.

In the novel *Death Row*, these categories work together to reflect characters’ inner feelings. Emotion words represent internal states explicitly, while emotion-laden words, such as “locked in a cage”, create a strong emotional background. Furthermore, phrases describing physical reactions, such as “my heart pounding” or “I couldn’t breathe”, contribute to the representation of emotional experience, increasing emotional tension and strengthening the dramatic effect.

These stylistic effects can be explained through the way emotions are represented and structured in language. Language reflects not only the emotion itself, but also how the person experiences it through interaction of attention, conceptualization, and appraisal. [Hoemann, 2025].

One important aspect is attention, that is, what the speaker focuses on. For example, in the statement “my heart pounding”, attention is directed to the physiological reaction of the body, which signals fear or anxiety. In contrast, in the phrase “that asshole broke my heart”, the focus is shifted to the actions of another person that cause the emotion. Thus, the choice of vocabulary demonstrates how the person structures his emotional experience.

Another important process is conceptualization (construal) - the way in which the speaker represents the event. This can be manifested through various linguistic means, in particular the choice of grammatical forms and stylistic constructions. For example, in the statement “They treat me like a wild animal” a metaphor is used that emphasizes the feeling of humiliation and loss of human dignity. In turn, the phrase “I am about to be executed” conveys the situation as inevitable and real, which intensifies the feeling of fear and hopelessness. Therefore, the way of linguistic design directly affects the interpretation of the emotional situation.

The third component is appraisal, that is, the speaker’s attitude to the event. [Martin & White, 2015]. For example, the statement “I love you, Talia” demonstrates a positive emotional assessment, while “the worst part is the seclusion” contains a negative assessment with the intensifier *worst*, which increases the intensity of the experience. Such linguistic elements help to understand not only the emotion itself, but also its strength and significance for the speaker.

In current linguistic analysis, emotion concepts are conceptualized not merely as discrete vocabulary entries but as coherent mental frameworks, often termed prototypical scripts [Kövecses, 2015]. These scripts emerge from cumulative human experience and comprise several core elements: an initiating cause (the situation prompting the feeling), a cognitive assessment (how the situation is judged), physical reactions, observable behaviors, along with potential repercussions and methods for emotional management or display. Such a methodology enables a deeper inspection of emotional content within written works, by shifting attention from individual words to the intricate psychological structures underpinning the characters' felt experiences.

In the analyzed text, emotion concepts (such as Fear, Despair, Anger, and Love) are clearly represented through such script-like patterns, encompassing causal antecedents, cognitive appraisals, physiological reactions, and behavioral outcomes. This organization allows not only to describe emotional states but also to trace how they are formed and developed within the narrative.

Such a multi-layered structure of emotions creates additional challenges for translation, as the translator must render not isolated linguistic units but an integrated model of emotional experience. In the process of translating emotionally charged lexis from Death Row into Ukrainian, I encountered several specific practical challenges. These difficulties required careful adaptation to preserve the emotional atmosphere of the original text without sounding unnatural in the target language. The main challenges are as follows:

Register asymmetry (swear words and taboo language)

English profanity often functions as a casual emotional intensifier, whereas direct Ukrainian equivalents sound much harsher and more vulgar. To avoid excessive vulgarity in my translation, I constantly faced a register conflict, navigating the potential loss of the original casual tone against the risk of an unintended intensification of the emotional weight.

Emotional metaphors

Because figurative language is culture-specific, English emotional metaphors often do not have direct equivalents in Ukrainian. To preserve the intended psychological effect and ensure naturalness, I had to use redistribution of emotional meaning across different linguistic units.

Physiological descriptions of emotions

In English, physical reactions to emotions are often expressed through body parts as grammatical subjects, which is less typical in Ukrainian. To preserve the emotional effect and ensure naturalness, I had to change the structure and use redistribution of emotional meaning.

Analyzing and overcoming these specific translational barriers underscores the multidimensional nature of emotionality in a literary text. Within the framework of this section, the features of the functioning of emotionally charged vocabulary and linguistic means of expressing psychological states in a literary text were investigated. It was established that emotionality in language is realized not only through individual words, but also through the

complex interaction of lexical, stylistic and contextual factors. In particular, emotionally charged lexis performs an important function of transmitting the speaker's emotional attitude, while expressions of psychological states allow us to reflect the character's inner world through the description of physiological reactions, thoughts and behavior.

The analysis of the material of the novel *Death Row* demonstrated that emotional concepts are realized not in isolation, but in the form of structured scripts, which include the causes of the emotion, its cognitive assessment, physiological manifestations and behavioral consequences. This confirms the position of modern cognitive linguistics that emotions in language are the result of a complex process of constructing meaning, and not just a direct designation of feelings. [Barrett, 2017, p.10-14].

In addition, the main criteria for selecting linguistic material for analysis were determined: emotional coloring, contextual significance, intensity, functional role and level of linguistic implementation. Such a multi-level approach allows for a comprehensive study of both explicit and implicit means of expressing emotions in the text.

Thus, the results of the study confirm that language is not only a means of transmitting information, but also a tool for constructing emotional experience. The analysis of emotionally charged vocabulary and psychological states opens up broader possibilities for understanding a literary text, interpreting characters, and studying the relationship between language, thinking, and culture. [Barrett, 2017, p.65-67].

2.3 Ways of rendering emotionally charged lexis and psychological expressions in Ukrainian translation and analysis of translation techniques

Literary translation occupies a unique and particularly demanding position within translation studies. Unlike technical or legal translation, the rendering of a literary work requires the transposition not merely of propositional content but of an entire aesthetic, emotional, and psychological world constructed through language. As Eco argues, the translator of a literary work must negotiate between fidelity to the original meaning and the imperative of producing a text that resonates authentically in the target culture. [Eco, 2003, p. 57-60]

The quality of a literary translation is, therefore, determined by a complex interplay of factors: the translator's linguistic competence in both source and target languages, their cultural awareness, their sensitivity to the emotional undertones of the source text, and their ability to select target-language equivalents that produce an analogous emotional and aesthetic effect. [Han, 2023]

This becomes particularly critical when dealing with emotionally charged lexis - vocabulary whose primary communicative function is to convey, evoke, or intensify an emotional state. As Baker argues, the very notion of equivalence in translation is relative and shaped by linguistic, cultural, and contextual variables, making it impossible to treat emotional vocabulary as a stable set of items with fixed target-language counterparts. [Baker, 2011, p. 24-27]

Molina and Hurtado Albir (2002) propose a dynamic and functional classification of translation techniques, distinguishing between direct procedures (borrowing, calque, literal translation) and oblique procedures (transposition, modulation, amplification, reduction, and others), emphasising that the choice of technique must always be evaluated in relation to the communicative function of the unit within its context. [Molina and Hurtado Albir, 2002, pp. 499-503]

In the context of Freida McFadden's psychological thriller *Death Row*, these challenges are particularly acute: the novel's narrative is sustained almost entirely through the inner world of its protagonist, Talia Kemper, whose emotional states - fear, despair, grief, suspicion, rage - are rendered through a dense web of emotionally charged vocabulary and psychological expressions. The fidelity of the Ukrainian translation to this emotional texture is, consequently, not a peripheral concern but a central determinant of the translation's literary quality.

To systematically analyze how this intricate emotional texture is recreated in the target text, the emotionally charged lexis and psychological expressions extracted from the novel have been categorized into five thematic groups. These categories reflect both the dominant psychological trajectories of the protagonist within the extreme setting of the narrative and the specific linguistic mechanisms employed by the author:

Expressions of Fear, Disorientation, and Psychological Pressure

The first semantic group comprises expressions that articulate acute states of fear, physical and psychological disorientation, and the kind of oppressive dread characteristic of a character living under a death sentence. Such expressions form the emotional backbone of the novel's present-day narrative strand.

“I wake up, my heart pounding.” (Freida McFadden 2025, p.14)
“Я прокидаюся з шалено калатаючим серцем.”

Talia wakes in her prison cell and the first sensation the reader receives is physical: her heart pounding. Two translation techniques are applied here. Transposition shifts the participial construction “*my heart pounding*” into a prepositional phrase (з калатаючим серцем), changing the grammatical structure while preserving the meaning. Amplification adds the adverb *шалено*, which has no equivalent in the source, making the physical panic more explicit and vivid. Together these techniques immediately immerse the reader in Talia's psychological state.

“The news is like a punch in the gut” (Freida McFadden 2025, p.21)

“Новина все одно вразила мене, як удар в живіт”

This expression captures the moment Talia receives devastating news. In the original, the blow is expressed through a static nominal simile - “*the news is like a punch*”. In the Ukrainian translation, modulation and transposition are combined: the active verb *вразила* replaces the simile structure, and *все одно* is added to show that even though Talia had steeled herself, the impact still broke through. This makes the emotional hit feel more immediate and real, which better conveys the character's shock and despair.

“All I feel is numb” (Freida McFadden 2025, p.22)

“Я відчуваю лише порожнечу”

Here the author conveys Talia's emotional state after prolonged trauma - she has stopped feeling. The English numb names the absence of sensation, but in Ukrainian a literal rendering (*скутий, задерев'янілий*) would sound physical rather than psychological. Modulation is applied, replacing numb with *порожнеча* - a spatial metaphor for the same inner blankness. This reframing is more natural in Ukrainian and more effectively communicates the depth of Talia's psychological devastation at this point in the novel.

Expressions of Anger, Desperation, and Loss of Control

The second semantic group contains expressions that render the protagonist's most intense states of emotional arousal: explosive anger, the desperation of loss, and the dangerous threshold between emotional overwhelm and violent impulse. These expressions are concentrated in the novel's 'Before' chapters, which reconstruct the psychological trajectory leading to the central crime.

“I just . . . I lost it” (Freida McFadden 2025, p.29)

“Я просто... зірвалася”

The phrase captures a pivotal moment - Talia completely loses control of her emotions. The idiom “*to lose it*” has no direct equivalent in Ukrainian; a literal translation would be meaningless. Modulation is applied: *зірвалася* conveys the same sudden collapse of self-control at the same register. The particle *просто* and the ellipsis are kept in translation to reproduce the halting, raw quality of the admission - as if the character can barely bring herself to describe what she did.

“I am so furious, it feels like I might explode” (Freida McFadden 2025, p.37)

“Я настільки розлючена, що здається, ось-ось вибухну”

The author shows Talia at the peak of her rage - she is on the verge of doing something catastrophic. In the original, the explosion is expressed as a hypothetical “*it feels like I might*”; in the Ukrainian *ось-ось вибухну*, it becomes something about to happen right now. This shift in temporal frame is achieved through modulation and makes the emotional state feel more immediate and dangerous, which matches the intensity of this moment in the narrative. The explosion metaphor for anger is universal and transfers naturally into Ukrainian.

“I want to reach out and strangle her with my bare hands” (Freida McFadden 2025, p.28)

“Я хочу підійти до неї і задушити її голими руками”

This sentence reveals the extreme degree of Talia's hatred - she imagines physical violence. The phrasal verb “*reach out*” is replaced by *нидіюти* through modulation, since the literal Ukrainian equivalent would be awkward. The rest of the phrase - *задушити її голими руками* - is translated literally, as the image is graphically precise and has a natural Ukrainian equivalent with no loss of emotional force. The combination preserves the full violence and emotional charge of the original utterance.

Expressions of Grief, Longing, and Psychological Isolation

The third semantic group encompasses expressions of sustained emotional suffering - grief for a lost husband, the pain of longing, and the psychological devastation of prolonged solitary confinement.

“I’m so lonely in this cell” (Freida McFadden 2025, p.15)

“Мені тут так самотньо, в цій камері”

The author conveys the quiet despair of Talia's daily existence on death row. In the original, the personal construction “*I’m so lonely*” expresses a subjective emotional state. In Ukrainian, transposition and modulation shift this to the impersonal *Мені... самотньо*, which is the grammatically natural form for expressing such states in Ukrainian and does not reduce the emotional weight.

“I’ve been missing my husband so desperately” (Freida McFadden 2025, p.31)

“Я так відчайдушно сумую за своїм чоловіком”

This expression reflects one of the most persistent emotional states in the novel - Talia's grief for her dead husband. Here, literal translation is largely possible because *desperately* and *відчайдушно* are close equivalents in both meaning and emotional weight.

“Voice is choked” (Freida McFadden 2025, p.22)

“Задихаючись”

This brief fragment describes Talia's physical reaction in a moment of extreme emotional distress - she can barely speak. The English passive construction “*voice is choked*” treats the voice as something acted upon by emotion, keeping the character at a distance. In translation, transposition and modulation are applied: the active adverbial participle *задихаючись* places the focus directly on Talia's embodied experience. This is both more vivid and more natural in Ukrainian, where passive constructions are typically replaced by active forms in emotionally intense contexts. [Сокол, Г.Р.2022, p. 259-261]

Physiological Manifestations of Emotion and Somatic Imagery

The fourth semantic group addresses expressions in which emotion is conveyed through somatic manifestations - bodily symptoms that index internal psychological states. Kövecses identifies such body-based expressions as a primary mechanism through which emotional experience is conceptualized and communicated across languages [Kövecses, 2000, p. 182-183]

“It feels like there are glass shards in my throat” (Freida McFadden 2025, p.10)

“Здається, ніби в горлі застрягли крихітні уламки скла”

The author uses this metaphor to describe Talia's chronic pain - both physical and psychological. The image of glass shards in the throat is already visceral, amplification is applied

by adding *крихітні*, which has no equivalent in the source. This addition paradoxically intensifies the effect: even the smallest fragments cause excruciating discomfort, which conveys just how acute Talia's suffering is. When the source image needs reinforcing to preserve its full emotional impact, amplification through added detail is an effective technique.

“He reeks of another woman's perfume” (Freida McFadden 2025, p.33)

“Він просякнутий чужими парфумами”

This is one of the moments in the “Before” narrative when Talia first registers clear evidence of her husband's infidelity. The English “reek” is strong and insulting - it implies an offensive, overpowering smell. A literal Ukrainian translation *він смердить...* would sound crude and shift the emotional tone of the scene in an unintended direction. Modulation is applied, with *просякнутий* chosen as a colder, more restrained word that preserves the idea of an all-pervading scent while better capturing Talia's cold, controlled fury at what she notices.

“My stomach flip-flops” (Freida McFadden 2025, p.21)

“Я відчуваю, як у мене зводить живіт”

The author here describes the physical sensation of anxiety - the stomach-turning feeling Talia experiences in a moment of tension. The colloquial English “*stomach flip-flops*” has no natural equivalent in Ukrainian. Modulation and amplification are applied: *зводить* replaces the original *flip-flop* image with a more natural physiological description, while the addition of the frame *Я відчуваю, як...* explicitly verbalizes the subjective perception of the sensation. This added element is not present in the source text and serves to make the internal experience clearer and more explicit for the Ukrainian reader. The result conveys the same physical anxiety in a form that sounds natural and contextually appropriate in Ukrainian.

Emotion-Laden Vocabulary: Insults, Intensifiers, and Taboo Language

The fifth semantic group addresses emotion-laden vocabulary - units whose emotional charge derives not from their denotative meaning but from their pragmatic, social, and cultural resonances. This category includes insults, taboo expressions, and rhetorical intensifiers, which pose specific challenges related to register, cultural norms, and the risk of distorting the emotional effect through excessive literalism or excessive neutralization.

“I don't give a shit” (Freida McFadden 2025, p.28)

“Мені начхати”

In this scene, Talia responds to someone with utter contempt. A major translation difficulty here lies in rendering the vulgar intensifier “*I don't give a shit*” without softening the character's extreme psychological state. To overcome this challenge and avoid unwarranted neutralization, a direct functional equivalent was used: *Мені начхати*. This choice successfully preserves the original emotional resonance, maintaining the emphatic, dismissive indifference and the raw colloquial register intended by the author

“What the hell is going on here?” (Freida McFadden 2025, p.27)

“Якого біса тут коїться?”

In this scene, the question captures Talia's sudden shock and disorientation. To accurately convey this acute psychological state and avoid unwarranted softening, the translation employs a dynamic colloquial equivalent. Unlike a literal syntactic transfer, this option uses a stronger expletive phrase “*якого біса*” combined with the negatively charged verb *коїться* (implying that

something bad or alarming is happening). This technique maintains the high emotional register, preserving both the anxiety and the natural, fast-paced rhythm essential for an authentic expression of anxiety.

“Get. Out. Of. My. House.” (Freida McFadden 2025, p.28)

“Геть. З. Мого. Дому.”

This is the moment Talia expels someone from her house with barely controlled fury. Each word is delivered separately - the fragmented punctuation performs the anger, making every syllable feel like a physical act of expulsion. In translation, the technique of literal translation is applied - the structure, word order and typographic fragmentation are fully preserved in Ukrainian. Each word is still separated by a full stop, maintaining the same rhythmic and emotional effect. Without this formal feature, the emotional intensity of the utterance would be entirely lost.

The analysis demonstrates that the Ukrainian translation of *Death Row* by Freida McFadden renders emotionally charged lexis and psychological expressions through a consistent use of translation techniques, with modulation as the dominant technique, often combined with amplification and transposition, or literal translation. This approach aligns with the theoretical frameworks of Lucía Molina, Amparo Hurtado Albir, and Mona Baker, as emotionally loaded language requires shifts in perspective or structure to preserve its pragmatic effect. Amplification compensates for potential loss of expressiveness, while transposition resolves grammatical mismatches between the source and target languages. Modulation ensures semantic equivalence and stylistic naturalness in Ukrainian. Overall, the translation preserves the emotional intensity of the original and confirms the effectiveness of the selected translation techniques.

CONCLUSIONS

During the research, the following conclusions were formulated.

1. Freida McFadden's novella *Death Row* (2025) belongs to the genre of psychological thriller and incorporates elements of prison literature. The first-person present-tense narration creates a heightened sense of immediacy and emotional intensity. The emotional world of the protagonist, Talia Kemper - encompassing fear, despair, anger, grief, and longing - is constructed through a dense system of emotionally charged vocabulary, making this text a demanding and productive object of lexico-stylistic and translational analysis.

2. The emotionally coloured vocabulary of the source text was classified into three functional categories based on the typology proposed by A. Pavlenko: emotion words, which directly name affective states; emotion-related words, which describe behavioral and physiological manifestations of emotion; and emotion-laden words, which evoke emotional reactions through pragmatic and cultural resonance. Five selection criteria - emotional tonality, contextual significance, intensity of affective display, functional role, and level of linguistic implementation - provided a structured basis for identifying the relevant material.

3. The analysis of five thematic semantic groups revealed that emotional meaning in *Death Row* is realized through a variety of mechanisms operating simultaneously at the lexical, syntactic, and discursive levels. Emotion concepts are organized in accordance with prototypical scripts, as described by Kövecses, encompassing causes, cognitive appraisals, physiological reactions, and behavioral outcomes. This structural complexity creates additional challenges for translation, since the translator must render integrated psychological patterns rather than isolated units.

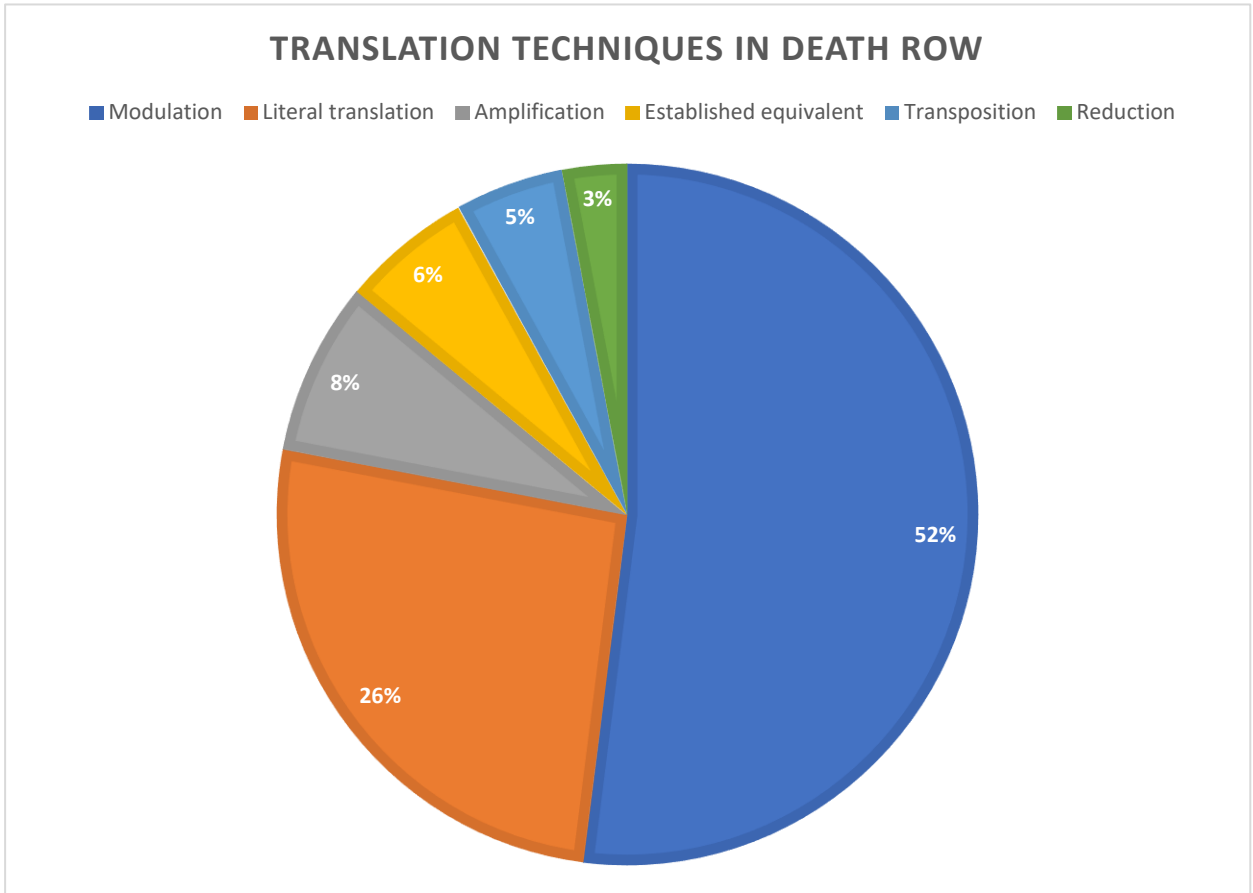
4. The most frequently employed translation techniques in the Ukrainian rendering of *Death Row* are modulation, amplification, literal translation, transposition, applied individually or in combination depending on the unit's characteristics and narrative context. Modulation is the dominant procedure, enabling the restructuring of English emotional expressions into forms that are semantically equivalent and stylistically natural in Ukrainian. Amplification reinforces emotional impact where the original requires compensation; transposition addresses structural differences, literal translation is applied where direct equivalents exist and allows for the preservation of both semantic content and emotional tone without additional transformation.

5. The study confirms that the translation of emotionally charged lexis involves three principal transformations: loss, intensification, and redistribution of emotional meaning. These are necessary and motivated adjustments reflecting structural and cultural differences between the two languages. The translator's task is to ensure that the overall emotional effect of the text is preserved even when individual units must be adapted or compensated for through other linguistic means.

REFERENCES

1. Baker, M. (2011) *In Other Words: A Coursebook on Translation*. 2nd edn. London: Routledge.
2. Barrett, L.F. (2017) *How Emotions Are Made: The Secret Life of the Brain*. Boston: Houghton Mifflin Harcourt.
3. Bednarek, M. (2019) 'The multifunctionality of swear/taboo words in television series', in Mackenzie, J.L. and Alba-Juez, L. (eds.) *Emotion in Discourse*. Amsterdam: John Benjamins.
4. David's Book Blurg (2025) *Death Row (Alibis Collection) by Freida McFadden – Review*. Available at: <https://davidsbookblurg.co.uk/2025/05/05/death-row-alibis-collection-by-freida-mcfadden-review/>
5. Dewaele, J.-M. (2013) *Emotions in Multiple Languages*. 2nd edn. London: Palgrave Macmillan.
6. Eco, U. (2003) *Mouse or Rat? Translation as Negotiation*. London: Weidenfeld & Nicolson.
7. Ginger (2023) *What can writers learn from reading Freida McFadden?* Hidden Gems Book Blog. Available at: <https://www.hiddengemsbooks.com/what-writers-learn-from-freida-mcfadden/>
8. Han, J.Y. (2023) 'The role of emotion in the translation process from the perspective of embodied cognition', *Psychology*, 14.
9. Hoemann, K., Lee, Y., Dussault, È., Devylder, S., Ungar, L.H., Geeraerts, D. and Mesquita, B. (2025) 'The construction of emotional meaning in language', *Communications Psychology*, 3, Article 99.
10. Jeffries, L. and McIntyre, D. (2010) *Stylistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
11. Kövecses, Z. (2000) *Metaphor and Emotion: Language, Culture, and Body in Human Feeling*. Cambridge: Cambridge University Press.
12. Kövecses, Z. (2015) *Where Metaphors Come From: Reconceptualizing Conceptual Metaphor*. Oxford: Oxford University Press.
13. Martin, J.R. and White, P.R.R. (2005) *The Language of Evaluation: Appraisal in English*. London: Palgrave Macmillan.
14. McFadden, F. (2025) *Death Row (Alibis Collection)*.
15. Molina, L. and Hurtado Albir, A. (2002) 'Translation techniques revisited: a dynamic and functionalist approach'.
16. Munday, J. (2016) *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*. 4th edn. London and New York: Routledge.
17. Pavlenko, A. (2008) 'Emotion and emotion-laden words in the bilingual lexicon', *Bilingualism: Language and Cognition*, 11(2).
18. Semino, E. (2014) 'Metaphor and emotion in discourse', *Metaphor and Symbol*, 29(4).
19. Stockwell, P. (2020) *Cognitive Poetics: An Introduction*. 2nd edn. London: Routledge.
20. Сокол, Г.Р. (2022) Особливості перекладу емотивної лексики на прикладі твору Аліс Пантермюллер та Данієли Коль "Лотта та її "катастрофи". Заклинателька змій".

**APPENDICES
APPENDIX A**

APPENDIX B

